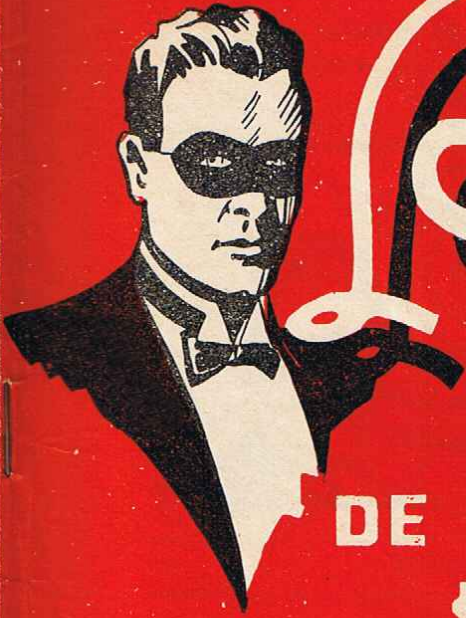

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

SONJA DOUBENSKY

N° 2277

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Sonja Doubensky

HOOFDSTUK I

HET BRIEFJE

Het was omstreeks half zeven in de avond, toen John Raffles en Charles Brand de grote eetzaal binnentraden van het bekende hotel Cecil te Londen.

Voor wie deze eetzaal nimmer is binnentreden omstreeks het uur, dat de rijken, de adel en allen die daar gaarne mede gelijk zouden worden gesteld, er neder zitten om te dineren, levert het geheel een onvergetelijke aanblik op.

Er bestaan ongetwijfeld in New York hotels, die even grote eetzaalen hebben, zelfs met nog meer weelde ingericht als deze, maar zij missen allen wat deze zaal heeft, zoals bijna geen andere ter wereld en dat is die geheimzinnige sfeer, dat ontastbare, dat men alleen vindt in oude huizen. Het fluweel is er zeker niet meer volkomen fris, het verguldsel heeft er zijn eerste glans verloren, maar of het komt door de bouworde, die de zaal

zo verbazend groot doet schijnen, door de wijze waarop de tafels zijn geplaatst, door de plaatsing der hoge vensters, die, over een breed terras heen, op de Theems uitzien, in ieder geval levert deze zaal altijd een merkwaardige aanblik op, als zij gevuld is met degenen die daar thuis behoren.

Niemand zou het wagen, daar anders te verschijnen dan in rok of in groot avondtoilet, en de vreemdeling die er in zijn reiscolbertje zou willen binnentreden, zou beleefd maar met vaste hand door de strenge portier bij de vleugeldeuren weer naar buiten worden geleid.

De vrouwen dragen er hun schoonste juwelen, en de laatste creaties van Fath of Chanel of... hoe die andere modekoningen mogen heten... de spijzen zijn er voortreffelijk, de kelners behoren tot de besten ter wereld, hetgeen wil

zeggen dat men ze bijna niet ziet of hoort, wijnrode lopers dempen er hun schreden, en er heerst in die zaal altijd een stemmige stilte, alsof men zich aan het hof bevond. Niemand praat er luid, als men er al praat, en slechts nu en dan klinkt een zacht parelend lachje, of geeft een maitre d'hôtel op zachte toon een bevel.

Brand en Raffles kwamen hier tamelijk dikwijls, de meeste kelners kenden hen, want waren dat niet Lord William Aberdeen, Vice-President van de Windsor Club, bekend om zijn goede werken op filantropisch gebied en zijn onafscheidelijke vriend en secretaris Charles Brand?

Er kwam er dan ook aanstonds een toeschieten, stil, maar ijverig, die discreet op een nog onbezet tafeltje wees, voor twee personen gedekt, bij een der fraai bewerkte pilaren.

De twee vrienden namen plaats, bestudeerden even 't rijke menu, kozen iets uit, en lieten toen hun blikken dwalen over die menigte, die daar bijeen was als om een soort geheimzinnige plechtigheid te verrichten.

De beide vrienden spraken geruime tijd geen woord. Zij amuseerden zich uitmuntend met deze verstolen bespieding in de grootste eetzaal van Londen, waar enkele blikken voor een ogenblik naar hun tafeltje gingen.

Mooie vrouwen keken voor enkele tellen naar hun gebruide gezichten, naar de krachtige gestalte van Raffles, en hier en daar knikte een heer hen discreet toe. Dat was dan meestal een lid van de Windsor club.

Maar er waren ook nog anderen.

Daar in de hoek, bijvoorbeeld, zat de oude dikzak, meermalen millionnair, genaturaliseerd Engelsman, oorspronkelijk Griek, die Raffles vijf jaren tevoren op een buitengewoon schrandere wijze voor ruim een miljoen Drachmen armer had gemaakt. En hij was nog even dik, even pafferig, en even rijk.

Een eind verder zat zijn levende tegenstelling, de broodmagere hofmaarschalk, die een gewaagde speculatie duur had moeten betalen, want Raffles had hem ruim tienduizend pond afgenomen.

En daarginds, Markiezin Chalmondeley, de vijftigjarige, die zo graag een twintigjarig bakvisje zou willen lijken, en wier zonderlinge historie met de chauffeur van haar neef, de gardeluitenant, destijds heel wat opzien had gebaard.

Maar wie van die drie- of vierhonderd mensen, die hier aanwezig waren, zou ook maar een enkele seconde durven vermoeden, dat die chauffeur en Lord Aberdeen een en dezelfde persoon waren geweest?

En zo gingen de blikken van de glimlachende Gentleman-Inbreker, langzaam nog naar drie, vier andere personen, die tot zijn slachtoffers hadden behoord, en die nu daar op twintig, dertig passen afstand van hen met voldane gezichten genoten van de fijne gerechten, en het gehele geval reeds lang vergeten schenen te hebben.

Maar Brand vergat niets, evenmin als Raffles en hij zou tot op een penny na ook nu nog hebben kunnen zeggen, wat ieder van die berovingen, diefstallen, «onteigeningen» Raffles had opgebracht, want hij hield voortreffelijk boek, die ijverige jongeman.

Tenslotte bleven de blikken van Raffles rusten op een buitengewoon mooie vrouw, die evenwel de dertig reeds gepasseerd moest zijn, en die een tafeltje of vier van hem af gezeten was, aan de andere kant van een der loopgangen, waaraan ook hij en Brand gezeten waren.

Daar Raffles enige tijd bleef kijken, wendde ook Brand heel even het hoofd om, en vroeg toen nieuwsgierig:

— Naar wie kijk je?

— Het is een « zij », Charles, luidde het antwoord. Ik kijk naar Adele Saharow. Je weet toch zeker wel wie zij is?

— Ja, dat wil zeggen, ik heb haar portret niet lang geleden in de « Sketch » gezien; zij moet dus of aan het hof zijn, of een beroemde toneelspeelster of een tennister. Zij kan ook de dochter zijn van een schatrijke lord of baronet, maar daarmee zijn dan ook alle mogelijkheden uitgeput, want aan alle anderen is het fotoparadijs van dat deftige blad voor altijd ontzegd.

— Zij is actrice, Charles, of om juis-

ter te zijn, zij is het geweest. Maar sedert haar kennismaking met Harold Litwinow heeft zij dat beroep er aan gegeven, een beroep, dat dus blijkbaar geen roeping is geweest.

— Zit hij bij haar? vroeg Brand, weer even omziende.

— Ja. En het is maar al te duidelijk te zien, dat die jongeman volkomen in haar netten verstrikt is.

— Die term klinkt niet vriendelijk. Zij ziet er helemaal niet uit als een spin of een vamp.

— Misschien niet, maar zij is gevaarlijk voor de man, die zijn hart aan haar verliest. Kijk mij als je blijft niet zo dwaas aan, amice. Je maakt je belachelijk. Ik heb met die dame nooit iets uitstaande gehad, en dat zal ik waarschijnlijk wel nooit hebben. Het is mijn schoonheidstype niet. Ik houd niet van die ravenzwarte vrouwen, die je zo sterk herinneren aan de bijbelse Judith. Zo zou ik mij, bijvoorbeeld, Adele Saharow heel goed kunnen voorstellen met het hoofd van Holofernes in de ene hand, en een van bloed drupend, groot, krom zwaard in de andere. Maar onze vriend Harold schijnt haar buitengewoon mooi te vinden.

— Beide namen klinken Russisch. Zijn zij landgenoten?

— Zelfs stadsgenoten. Boze tongen verzekeren zelfs, dat zij, in 1918 bij het uitbreken van de revolutie in Rusland gezamenlijk naar veiliger streken zijn uitgeweken, waarbij de jongeman zijn kolossale fortuin heeft kunnen redden, maar men zegt nu eenmaal zoveel. Ik voor mij geloof dat hij haar pas sedert enige maanden kent, althans zo intiem als op dit ogenblik.

— Is zij zijn maîtresse?

— Dat zegt men.

— Het is in ieder geval een mooi paar. Ik mag zijn type wel. Ik houd van de blonde Russen uit het noorden, meer dan van de zwarte, die zo sterk het Mongoolse type hebben bewaard.

— Hij is het type van de edelman, zei Raffles op bevestigende toon en met een hoofdknikje. Hij moet trouwens geparenteerd zijn geweest aan een der Grootvorsten.

— Wat doet hij?

— Wat zou hij doen? Niets, ofschoon hij het daarmee verschrikkelijk druk heeft. Hij bezoekt de wedrennen, de schouwburgen, waar stukken worden gegeven, die bij het zien geen inspanning van ons vergen, de moderevues, de salons der rijke Russische uitgewekenen, hij maakt geregeld zijn reizen naar Parijs en de Riviéra. Kortom, hij doet wat ieder schatrijk jongmens in zijn plaats doet.

— Maar zou hij werkelijk zo rijk zijn als men zegt?

— Dat weet ik nog niet, antwoordde Raffles kalm.

— Nog niet? herhaalde Brand verbaasd. Stel je er dan een onderzoek naar in?

— Juist, want ik zou niet graag een misslag begaan.

Brand maakte een gebaar van schrik, keek toen haastig om zich heen, schoof wat nader bij Raffles, en fluisterde:

— Heb je plannen ten aanzien van hem daar?

— Vergevorderde plannen, amice. Ik moet alleen nog maar zekerheid hebben omtrent zekere praatjes, die men nog niet hardop durft verkondigen, maar die zacht gefluisterd worden, op plaatsen waar men het weten kan, op de beurs en op de club, en die zeggen dat het met zijn rijkdom niet zo'n vaart loopt.

— Maar die prachtige juwelen die zij draagt? merkte Brand verrast op.

— O, voor de vrouw die men hartsochtelijk liefheeft, brengt men gaarne een offer, zei Raffles schouderophalend. Althans, zo staat het in de romans en de dagbladfeuilletons te lezen. Ik treed dus volstrekt niet op, voordat ik weet waaraan ik mij te houden heb. Niets is zo fnuikend voor mijn gevoel van eigenwaarde, als wanneer ik, na afloop van een vaak moeilijke taak, moet erkennen, dat het een slag in het water is geweest. Heb je op die kelner gelet?

De vraag kwam zo onverwachts, dat Brand, nog aan het vorige onderwerp denkend, een ogenblikje verrast Raffles bleef aanzien, en toen onverschillig het hoofd omwende.

Hij hoefde geen seconde te twifelen,

welke kelner Raffles bedoelde.

Hotel Cecil neemt nooit anders aan dan personeel, dat er uiterlijk goed uitziet, maar deze nog jonge man was kortweg een Adonis. Het is waar, zijn gelaat had iets vrouwelijks over zich, iets weeks, maar het was van een zeldzame regelmatigheid, de ogen waren groot, donker, met een nu eens dweepzieke, dan weer sombere uitdrukking, de wenkbrauwen waren fraai getekend, en de mond klein, maar vast.

Zijn donkerblond haar glansde, en hij bewoog zich vol lenigheid en gratie, die kracht toch niet uitsloot.

Zijn rok was van onberispelijke snit, en hij was zeker een zeer goed bediende, lange tijd geoefend.

— Ik heb hem hier nog nooit gezien, merkte de jongeman op. Een opvallend gelaat.

— Dat is het zeker. Een gelaat van Griekse schoonheid. En toch geloof ik dat ook hij een Rus is, naar de stand van zijn donkere ogen te oordelen. Wie weet hebben wij hier ook wel te doen met een van die ongelukkige Russische uitgewekenen, die letterlijk niets hebben kunnen redden dan een dikke portefeuille vol Russische effecten, waarvan de waarde met die van schuurpapier gelijkstaat. Zij hebben hier van alles aangeplakt, zij zijn op kantoor gegaan, zij zijn tramconducteur geworden, en kelners vindt men onder die Russen bij do-zijnen. Ik geloof...

Hij hield plotseling op, en Brand zag een uitdrukking van verbazing op zijn gelaat komen.

— Wat geloof je? vroeg Brand verwonderd. Waarom slik je het slot van de zin in?

— Ik geloof dat die Russische kelner,

een heel merkwaardige kelner is, Charles. Want daareven, toen mijn verbazing mij plotseling de woorden in de keel liet steken, zag ik een snoeperig klein briefje bliksemsnel overgaan uit de hand van onze man in die van de schone Adele. Zij deden het heel handig, en ik geloof niet dat iemand anders het gezien heeft. Het toeval wilde dat ik zo aandachtig naar hem keek toen hij langs haar tafeltje liep.

— Dat is een tamelijk brutaal stukje, zei Brand, heel even achter zich ziende. Een rendez-vous? En hij kan niet eens wachten tot zijn dienst is afgelopen?

— Dat doet de liefde, amice, dat doet alleen de liefde, zei Raffles op sarcastische toon. Maar laten wij zorgen dat dit onze eetlust niet bederft; daar zie ik onze eigen kelner, die gelukkig kaal is en zestig jaar, met onze soep aankomen.

— Waarom houdt men hier kale en oude kelners in dit hotel, waar men zo op uiterlijkheid let?

— Dat zal ik je zeggen, amice, antwoordde Raffles, zijn vriend een ogenblikje strak aankijkend. Mills weet te veel keukengeheimen, zij durven hem niet ontslaan.

De beide vrienden begonnen te eten en beiden dachten, ofschoon zij over andere dingen spraken, nog herhaaldelijk aan dat kleine, witte briefje, tot een reep opgevouwen, dat met zulk een verrassende snelheid was overgegaan van de hand van de kelner in die van de schone minnares van Harold Litwinow.
... ..

De volgende ochtend vond men Adele Saharow vermoord in haar prachtig boudoir, met een spitse dolk in de borst. Toen men haar vond was zij reeds drie of vier uren dood.

HOOFDSTUK II

ONDERZOEK

Toen Brand de volgende dag bij het ontbijt het bericht van de moord in een der ochtendbladen las, slaakte hij een kreet van schrik en van afschuw.

— Wat is er? vroeg Raffles, die tegenover hem zat. Waarom schreeuw je zo verschrikt? Zou Sir Edward Grey soms weer eerste minister worden?

— Spot niet, Edward. Er is iets verschrikkelijks gebeurd. Die ongelukkige vrouw, die wij gisteren nog bloeiend van schoonheid en gezondheid gezien hebben, is vanochtend vermoord in haar boudoir gevonden.

— Adele Saharow? riep Raffles uit, nu zelf ten zeerste ontsteld. Vermoord?

— In haar eigen boudoir.

— De dader?

— Is nog onvindbaar.

— Een moordwapen?

— Het moet haar eigen dolk zijn geweest.

— Lees me het bericht eens voor, als je zo goed wilt zijn.

En nog bleek van ontsteltenis begon Brand voor te lezen:

« MOORD OP EEN ACTRICE

» Met haar eigen dolk neergestoken.

» De politie meent een spoor te hebben.

» Omstreeks zes uur in de ochtend is een afschuwelijke misdaad ontdekt, waarvan de welbekende Russische actrice, die sedert enige jaren in Londen woont, Adele Saharow, het slachtoffer is geworden.

» De dochter van een zuivelhandelaar, die zijn waren pleegt af te leveren in het grote flatgebouw, waarvan Adele Saharow een halve verdieping bewoonde, wilde op de genoemde tijd een fles melk voor de deur plaatsen, ten behoeve van de kamenier, die sedert een paar jaren in dienst van de actrice was, toen zij plotseling dodelijk verschrikt bleef stilstaan op het zien van een dun straaltje bloed, dat onder de flatdeur te voorschijn kwam.

» Zij begon luidkeels te gillen, en het duurde niet lang of de portier van het grote huis, die in het sousterrain slaapt, en die vandaar de deur voor haar had opengetrokken, kwam haastig toesnellen en vroeg wat er aan de hand was. Het dodelijk verschrikte meisje deelde hem mede wat zij gezien had, en bleek van schrik zocht de portier met trillende hand naar de reservesleutel van de flatdeur.

» Er waren nog enige bewoners van het huis, die vroeg moesten opstaan om naar hun kantoren te gaan, op het la-waai komen toelopen, en zo waren er vier

of vijf personen, die erbij tegenwoordig waren, toen de portier de sleutel in het slot stak van de flatdeur.

» De deur bleek niet op slot te zijn en ook waren de grendels er niet voorgeschoven.

» De sleutel behoefde dus geen dienst te doen en men kon aanstonds binnentreden. De flatdeur geeft toegang tot een tamelijk smalle gang, waarop nog vier of vijf andere deuren uitkomen, behorende tot verschillende vertrekken. Recht tegenover de flatdeur is die van het boudoir. Deze deur stond open, en over de drempel heen kon men dat afschuwelijke, grote spoor volgen, dat dwars over de gang liep, en tenslotte eindigde op een paar duimen voorbij de flatdeur, die geen drempel heeft.

» Vlak bij de deur van het boudoir lag het bewegingloze lichaam van een vrouw, een weinig opzij, en in avondtoilet.

» De vrouwen wendden zich dadelijk luid snikkend af bij het vreselijke schouwspel, want uit de hals, even boven de boezem, stak het ivoren gevest van een mes of dolk.

» Er was blijkbaar een slagader geraakt en de ongelukkige had zelfs niet de tijd gehad om een kreet te uiten, terwijl het grote bloedverlies spoedig de dood ten gevolge moet hebben gehad.

» Misschien had zij zich nog tot aan de deur kunnen slepen en nadat zij ze nog had weten te openen, hadden haar krachten zich begeven, en was zij neergestort en had zij de laatste adem uitgeblazen.

» De portier moest over het lichaam heenstappen om het vertrek binnen te kunnen gaan, waarna een enkele blik hem overtuigde, dat diefstal althans niet het motief tot de misdaad was geweest, want het diamanten halssnoer lag open en bloot op een kleine tafel, en daarnaast de ringen en andere sieraden van het slachtoffer.

» Sporen van wanorde waren er niet te zien, behalve dat de moordenaar blijkbaar gepoogd had, de palissanderhouten secretaire te forceren, die in een hoek stond, niet ver van het raam.

» Dat was de dader ook ten halve ge-

lukt, want enige laden stonden open, en de papieren waren blijkbaar door een onvaste hand door elkander gehaald.

» De verschrikte portier haastte zich natuurlijk, de politie telefonisch in kennis te stellen van het gebeurde en reeds een kwartier later nam een inspecteur, vergezeld door een detective en twee manschappen, de toestand op.

» Uit het voorlopig onderzoek is het volgende gebleken:

» Adele Saharow kwam omstreeks één uur in de nacht alleen thuis. Zij had in het hotel Cecil gedineerd met een vriend, een Rus evenals zij, wiens naam wij voorlopig buiten het geding laten, zij brachten tezamen de avond door in het Every Man's Theatre en vervolgens moeten zij afscheid van elkaar hebben genomen, want het staat vast, dat het slachtoffer alleen haar woning heeft betreden.

» Dit is geconstateerd door een der flatbewoners, die een verdieping hoger woont en die toevallig wat later thuis kwam dan zijn gewoonte was.

» De kamenier bevond zich juist gister nacht niet in het huis, want zij had reeds diezelfde ochtend verlof gevraagd om een zieke bloedverwant te mogen bezoeken, die in Leeds woont, zodat zij onmogelijk dezelfde dag kon terugkeren.

» Andere bedienden hield de vermoorde vrouw er niet op na, behalve een chauffeur, maar die woont in zijn eigen huis en moet zich slechts de gehele dag tot haar beschikking houden. Wat er na één uur gebeurd is, de politie kan er nog slechts naar gissen. De portier heeft, zoals hij steeds pleegt te doen, reeds om half een de straatdeur gesloten, en hij weet zeker, dat hij die alleen voor de late bewoner van de vierde verdieping en even later voor het slachtoffer heeft moeten opentrekken.

» Hieruit zou men dus moeten afleiden, dat de dader zich reeds in het huis moet hebben bevonden, voor Adele Saharow thuiskwam. Dit is niet onmogelijk, want het huis is zeer groot, en telt vijf verdiepingen, die door bijna tachtig personen bewoond worden. Gelijkvloers is een kantoor gevestigd, de straatdeur staat natuurlijk de gehele dag open, en het

is dus zeer wel denkbaar, dat zich iemand tersluiks naar boven heeft begeven, en zich ergens verscholen heeft gehouden, tot het ogenblik om te handelen was aangebroken.

» Het is echter onverklaarbaar, hoe de moordenaar de flatdeur heeft geopend, want deze vertoont niet het minste spoor van braak. Het onderzoek heeft reeds aan de dag gebracht, dat slechts een aap erin zou kunnen slagen van de binnenplaats af, langs de smalle regenpijp naar het balkon te klauteren, waarop het raam van het boudoir uitkomt.

» Niettemin gelooft de politie reeds thans een vaag spoor te hebben ontdekt.

» Er moet in de loop van de avond, zo verzekerden bezoekers van het Every Man's Theatre een korte, maar tamelijk heftige woordenwisseling hebben plaatsgehad tussen het slachtoffer en haar vriend Harold Litwinow. Men heeft ook opgemerkt, dat het paar vertrokken is voor de voorstelling uit was, in het midden van het bedrijf. Hun heengaan baarde zelfs enig opzien en er werden kreten van protest vernomen.

» In ieder geval doet de politie thans onderzoek naar de wijze waarop Litwinow zijn tijd besteed heeft, nadat men hem met Adele Saharow in zijn fraaie limousine heeft zien stappen.

» Ten slotte kunnen wij mededelen, dat enige burenen van het slachtoffer verzekerden, dat zij omstreeks elf uur een jonge, elegant geklede man langzaam heen en weer hebben zien lopen aan de overzijde van de straat, tegenover het huis van de ongelukkige vrouw.

» De vermoorde bewoonde een weelderig ingerichte reeks kamers van het flatgebouw in de Exeter Road. Zij was niet vaak thuis en de portier verzekert, dat zij hoogst zelden voor half een des nachts in haar woning terugkeerde. Het was ook wel eens veel later.

» Wat de eigenares van het huis betreft, die op de eerste verdieping woont, miss Jane Oliver, die sedert de dood van haar man haar omvangrijke zaken geheel alleen drijft, zij verzekerde, nooit enige overlast van Adele Saharow te hebben ondervonden, ofschoon zij wist dat zij actrice was geweest. Wij zullen

niet nalaten onze lezers nauwkeurig op de hoogte te houden van de voortgang van het onderzoek, dat reeds nu in een bepaalde richting schijnt te voeren.»

Brand legde het blad uit zijn handen, keek Raffles eens aan en vroeg:

— Wat denk je er van?

— Wel, het is een echt Londens artikeltje, antwoordde Raffles ironisch. Het is keurig gesteld door een jongeman, die evengoed apothekersbediende had kunnen worden en het is bijzonder tactvol. Want wie tussen de regels weet te lezen, die moet natuurlijk aanstonds tot het besluit komen, dat Litwinow het wel zal hebben gedaan. En dan dat nette gedrag van de vermoorde: niettegenstaande zij actrice was geweest, is ook bijzonder elegant.

— Maar geloof jij aan de schuld van Litwinow?

— Een tamelijk dwaze vraag, Charles. Hoe kan ik daaraan geloven of niet geloven, zolang ik de bijzonderheden niet ken? Komt hetgeen dit blad bericht met de waarheid overeen, dan is Adele zonder begeleider thuisgekomen. De portier heeft ook, slechts enkele seconden later, nog een andere persoon binnengelaten. Hoe hij weet, dat het juist de huurder van de derde verdieping is geweest die haar zag, dat blijkt uit niets, en wij kunnen hier alleen afgaan op de getuigenis van die man zelf, die overigens niet de minste reden heeft om te liegen; dat moeten wij althans aannemen totdat een nader onderzoek ons het tegendeel bewijst. Ook die huurder zag haar alleen voor haar deur staan. Hij zal dus wel over de trapleuning hebben gekeken. Adele was 'n buitengewoon mooie vrouw in haar soort, en het is dus volstrekt niet verwonderlijk, dat die man een oogje aan haar waagde, zoals men dat noemt. Portier en huurder verklaren dus reeds dat zij alleen was. Heeft Litwinow het gedaan, dan moet hij dus korte tijd daarna op de een of andere wijze zijn binnengedrongen. Acht jij dat zelf wel mogelijk?

Brand dacht een ogenblik na en gaf ten antwoord:

— De straatdeur van die soort huizen die flatgebouwen, die men een beter

soort huurkazernes zou kunnen noemen, blijven des nachts dicht, en alleen de portier kan ze van uit zijn eigen kamer openen. Dat heeft de man echter niet gedaan, en dus verklaar ik hierbij, over te hellen tot de mening, dat Litwinow daar niet is binnengekomen, althans niet op de gebruikelijke manier, door de voordeur.

— Dat komt mij ook zo voor, Charles.

— Maar, hij zou een sleutel gehad kunnen hebben. Je weet dat sommige geprivilegieerde huurders in het bezit van zulk een voorwerp worden gesteld.

— Het is mogelijk, amice. Wij zullen het eens onderzoeken.

— Wij? kwam Brand verbaasd.

— Ja zeker. Ik geloof dat de zaak zeer belangwekkend zal worden. Want wij weten iets meer dan de politie; wij weten iets van die geheimzinnige, knappe kelner en van het briefje, dat hij de vrouw in de hand drukte.

— Dat is waar ook. Dat was mij voor een ogenblik uit de gedachte gegaan, riep Brand. Het is best mogelijk dat dat briefje verband houdt met de zaak.

— Het is meer dan mogelijk, het is heel waarschijnlijk. Ik schakel het toeval nooit uit, maar ik ken er toch ook geen te grote betekenis aan toe. Wat men kan verklaren zonder het toeval te baat te nemen, dat moet men dan ook liever op een natuurlijke manier doen. Laten wij beginnen met aan te nemen, dat de kelner haar een rendez-vous heeft gevraagd. Ik erken, zulk een wijze van optreden is niet zeer gewoon, maar het is dan ook geen gewone kelner en het is evenmin een gewone vrouw. Kortom, Charles, ik stel je voor, om een onderzoek op eigen gezag in te stellen, met dat briefje als uitgangspunt.

De beide vrienden maakten spoedig een einde aan de maaltijd en begaven zich vervolgens naar het kleine huis, hetwelk Raffles in de Victoria Street bezat en dat hem reeds menigmaal zulke uitstekende diensten had bewezen in gevallen als deze, wanneer hij, zoals Brand het noemde « Van huid moest veranderen ». Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles, noemde het nog korter en krachtiger « vervellen ».

En daar, in dat huis met zijn twee uitgangen, voltrok zich binnen een half uur de gedaanteverwisseling van de beide vrienden, waarna zij er uit zagen als goed betaalde journalisten, die een plaats van betekenis bekleedden aan de « Times » of een ander invloedrijk blad.

Na zich aldus van uiterlijk te hebben veranderd, gingen de beide vrienden het huis via de tweede uitgang weer uit, namen een taxi en lieten zich rijden naar het hotel Cecil, waar zij onmiddellijk de oberkelner te spreken vroegen. Het was dezelfde kaalhoofdige heer, over wie zij het de avond te voren gehad hadden, terwijl hij afgemeten, hooghartig als een heerser, zijn bevelen aan de kelners gaf.

Maar hoe hooghartig dan ook, hij aanvaardde grif en zonder de minste tegenspraak de souverain, welke Raffles hem aanstonds in de hand drukte.

Toen pas vroeg hij, nadat het goudstuk veilig was weggeborgen:

— Mag ik weten waarmee ik u van dienst kan zijn, heren?

— Dat zullen wij je spoedig genoeg duidelijk maken, vriend, antwoordde Raffles.

— Ga eens even mee naar het buiten-terras, want het is niet nodig dat iemand ons hoort.

Wel een weinig verbaasd, maar plooibaar geworden door de gulle gift, voerde de oberkelner de beide gewaande journalisten naar het ruime terras, dat zich uitstrekt aan het einde van de brede gang, die van de vestibule naar de eetzaal loopt.

Dadelijk viel Raffles met de deur in huis.

— Luister eens, vriend, begon hij. Wij stellen, om een reden die hier volstrekt niets ter zake doet en die misschien later wel zal blijken, veel belang in een kelner met een zeer knap uiterlijk, die wij hier gisteren voor het eerst gezien hebben.

De oberkelner glimlachte flauwtjes, en antwoordde toen:

— Gij zult Stanislaus Doubensky wel bedoelen. Die lange, slanke jongen, met een olijkleurige tint, grote, donkere ogen, geheel gladgeschoren...

— Die is het, zei Raffles haastig. Hij

is dus een Rus?

— Ja mijnheer. Hij behoort tot de uitgewekenen van na de revolutie. Schijnt hier te zijn gekomen met een handvol waardelooze Russische Staatspapieren, ten hoogste geschikt om er een vuurtje mee te stoken, maar als kelner had hij uitstekende getuigschriften en over het algemeen, al betoonde hij zich nu en dan wat onhandig, hebben wij niet over hem te klagen gehad.

— Gehad? Hij is dus niet meer hier?

— Ik moet vrezen van niet, mijnheer, antwoordde de ober schouderophalend. De directie is zeer streng in zulke zaken. Doubensky is gisteren een half uur voor zijn tijd vertrokken, zonder zelfs behoorlijk te hebben afgerekend aan de kas en wij wachten nu omstreeks anderhalf uur op zijn terugkomst.

— Hij was dus een externe kelner?

— Ja. Het is nu tien uur en hij had hier om half negen weer behoren te zijn.

— En hoe laat is hij gisteravond vertrokken?

— Om half elf, terwijl elf uur zijn tijd was.

— Gaf hij een reden op?

— Er viel niets op te geven. Hij was eenvoudig plotseling verdwenen en het geld dat hij ontvangen had, met de betaalpenningen er bij, had hij eenvoudig in een enveloppe gedaan en aan de cassière toegeschoven.

— En heeft hij niets tegen die dame gezegd?

— Geen woord. Maar hij had zijn hoed al op en zijn overjas aan.

— En geen enkel bericht van hem?

— Geen woord. En al is de directie over hem tevreden, al had hij eigenlijk 'n streepje voor door zijn knap uiterlijk, tucht moet er hier zijn, dat begrijpt gij wel en dus, als hij soms nog mocht komen, dan wordt hij onherroepelijk ontslagen.

— Hoe lang was die man bij u in dienst?

— Twee en een halve maand ongeveer.

— Hebt gij naar zijn papieren gevraagd?

De oberkelner trok zijn wenkbrauwen hoog op en antwoordde een beetje verlegen:

— Ik heb liever niet dat gij dit wereldkundig maakt, mijnheer, maar al schrijft de politie het ook voor, met papieren van kelners houden wij ons meestal niet op. De gérant is van oordeel dat de naam van de man en van zijn geboorteland volstrekt geen waarde hebben, als hij maar goed weet te bedienen en een beschaafde indruk maakt.

— Een liberaal standpunt, dat volkomen mijn sympathie heeft, zei Raffles met een flauwe glimlach. Maar gij weet natuurlijk wel waar hij woonde?

— Dat is te zeggen, hij gaf, toen hij kwam, als zijn woonplaats een logement op in Edgeware Road, maar ik moet u bekennen, dat wij nooit onderzocht hebben of hij daar werkelijk woonde.

— Nooit verder iets bijzonders aan

hem opgemerkt?

— Nooit iets anders dan zijn opvallend uiterlijk, mijnheer. Hij deed stipt zijn plicht, hij sprak heel weinig, hij bemoeide zich nooit met het andere personeel en hij was keurig op zijn kleren. Een echte gentleman, van kop tot teen. En het was voor ons dadelijk duidelijk te merken, dat hij, voor hij uit Moskou moest vluchten, daar zeker tot de beste standen had moeten behoren.

— Had hij... een liefje?

— Natuurlijk zal een man als hij er een gehad hebben, maar wij hebben hem er nooit mee gezien.

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, ober. Gij kijkt wel wat verbaasd, maar gij hebt mij werkelijk een dienst bewezen.

HOOFDSTUK III

WAAR IS DE KELNER ?

Nauwelijks waren zij buiten, of Brand vroeg in de grootste verbazing:

— Wat heeft dat nu te betekenen? Zou die kelner dan werkelijk iets te maken hebben met die afschuwelijke moord?

— Nu, de kans daarop wordt alweer heel wat groter, nu het vaststaat, dat hij voor zijn tijd is weggegaan. Het was toen half elf. Met een taxi kan men gemakkelijk in een half uur naar Exeter Road rijden.

— Goed, maar hoe zou hij dan het huis zijn binnengekomen?

— Hij kan een sleutel gehad hebben, ofwel hij is tegelijk met iemand anders binnengegaan.

— Maar hoe kwam hij aan die sleutel?

— Die kan hij op allerlei verschillende manieren zijn machtig geworden. Hij kan hem hebben gestolen, hij kan hem hebben gevonden, hij kan een wasafdruk van het slot hebben gemaakt, en Adele Saharow kan hem het ding hebben ge-

geven.

— Hetgeen dan zou insluiten, Edward, dat zij reeds kennis aan hem had.

— Wel, dat neem ik dan ook aan. Zelf de knapste kelner zal het toch niet wagen, een hem volkomen onbekende vrouw een briefje in de hand te drukken en dat nog wel in tegenwoordigheid van haar minnaar. Dat hij niet is teruggekeerd pleit natuurlijk sterk tegen hem.

— Zou hij dat nog doen?

— Wij zullen het in ieder geval een paar uren afwachten, Charles. Wij zitten hier heel goed op het terras en ik stel je voor, een kop koffie te bestellen.

— Gaat het personeel dan door de hoofdingang naar binnen?

— De kelners geloof ik wel. In ieder geval zullen wij na verloop van twee uur nog eens vragen of hij er niet is. Het heeft natuurlijk geen doel in de Edgeware Road naar dat logement te zoeken. Het is een straat van bijna vijf en twintig mijlen lengte, er zijn mis-

schien een vijftig logementen en hotels en het zou wel wat lang ophouden, om daarnaar te gaan zoeken.

— Hij heeft zich in ieder geval destijds bij de politie moeten aanmelden, Edward, misschien weet die waar hij woont.

— Wij zullen het in ieder geval proberen, amice. Maar eerst zullen wij hier de kat eens uit de boom kijken en dan gaan wij naar de Exeter Road en zullen daar de staat van zaken eens opnemen.

De beide vrienden hadden reeds plaatsgenomen en iets besteld.

Toen zij een paar teugen van hun koffie hadden gedronken, zei Brand eensklaps:

— Weet je wat me daar invalt, Edward?

— Ik zal met aandacht naar al je opmerkingen luisteren, amice.

— Als dat briefje werkelijk een uitnodiging bevatte voor een rendez-vous voor de afgelopen nacht en zij stemde er in toe, dan is het heel goed mogelijk, dat zijzelf de trap is afgeslopen, de voordeur heeft geopend en met de kelner weer naar boven is gegaan.

— Dat had ik ook al bedacht, amice, zei Raffles. Als dat niet zo gebeurd is, dan kan zij hem van te voren een tweede sleutel hebben gegeven. En de flatdeur kan zij natuurlijk eenvoudig hebben laten openstaan.

Weer zwegen de beide vrienden een oogenblik en toen zei Brand, na het bericht omtrent de misdaad nog eens aandachtig te hebben overgelezen:

— Er is nog iets wat mij treft, Edward. Als het hier inderdaad een rendez-vous betrof en ik laat nu nog helemaal daar, dat dat rendez-vous zo bloedig eindigde, waarom is dan de secretaire overhoop gehaald?

— Het is merkwaardig, daar ook ik daar juist op hetzelfde oogenblik over dacht, Charles; tot op dit oogenblik vind ik er volstrekt geen verklaring voor. Dit staat vast: om goud of juwelen is het niet te doen geweest, want men vond haar diamanten halssnoer en andere kostbare zaken op de tafel liggen. Die secretaire moest dus iets bevat hebben wat voor de moordenaar van groot be-

lang was.

— Kan Adele Saharow er zelf niet nerveus in gezocht hebben?

— Dan toch alleen maar onder de dwang van de indringer. En om een gelijksoortige reden. Die man wilde blijkbaar iets hebben, dat zich in die secretaire bevond, maar wat het geweest is, dat valt natuurlijk niet te zeggen, nu tenminste nog niet.

— Zou hij misschien in een worsteling met zijn slachtoffer gewond zijn? vroeg Brand, nadat hij enige tijd nadenkend naast Raffles had voortgelopen.

— Het is niet onmogelijk, amice. Maar nu zullen wij eerst eens zien hoe de zaken in de Exeter Road staan. Stop chauffeur, wij hebben je nodig, man.

Een taxi stopte naast het trottoir, Raffles gaf de chauffeur het adres op, en snel stooft de auto over het Strand en hield ongeveer vijf en twintig minuten later stil voor een groot huis, waarvoor een politieagent op wacht stond.

De man maakte echter geen bezwaar om twee journalisten te laten passeren en Raffles en Brand beklommen de trap, ofschoon zij ook van de lift gebruik hadden kunnen maken.

Brand en Raffles gingen haastig het boudoir binnen, waar nu nog slechts een enkele politieman de wacht hield.

Het lijk van de vermoorde vrouw was reeds opgenomen en op de divan getild, waar het nu neerlag, met een laken overdekt.

De agent had gesalueerd en bemoeide zich verder weinig met die twee heren, die dadelijk waren begonnen te schrijven, met een ijver, alsof hun bestaan ervan afhing.

Toen sloeg Raffles langzaam het laken een weinig terug en keek in het marmerbleke gelaat met de gesloten ogen, de ogen, die nog geen half etmaal tevoren zo vrolijk en overmoedig getinteld hadden.

In de volle hals, schuin boven de rechterborst, gaapte een afschuwelijke wond.

De ongelukkige vrouw moest letterlijk leeggebloed zijn, hetgeen ook duidelijk te zien was aan de geweldig grote plek, waar de bloedplas vele uren lang

op het parket had gestaan, dicht bij de deur.

Toen vroeg Raffles, zich tot de agent wendende:

— Zou ik het moordwapen eens mogen zien, vriend?

— Het spijt mij, mijnheer, maar dat is zoëven door de inspecteur meegenomen. Maar als gij wilt zal ik er u wel een beschrijving van geven. Het was een spitse dolk, met een vierhoekige kling, die zowat anderhalve decimeter lang was.

Het ding zat tot bijna het gevest in haar hals, de greep was van ivoor gemaakt en stelde een naakte vrouw voor, waarvan de inspecteur verzekerde, dat het Venus moest verbeelden.

— Ik heb gelezen dat het wapen haar toebehoorde; is dat zo?

— Ja, dat staat vast, mijnheer.

— Wie hebben dat dan verklaard?

— Onder andere de kamenier, mijnheer.

— Is die dan terug? vroeg Raffles verrast.

— Ja, ze is met de nachttrein gekomen. Ze zit nu hiernaast, ze is helemaal over stuur.

Raffles besloot onmiddellijk enige woorden met haar te gaan wisselen, toen plotseling de kamerdeur geopend werd en een man met een doodsbleek gelaat het vertrek binnentrad, of liever er binnen werd geduwd door twee potige agenten, op de voet gevolgd door de inspecteur van zoëven.

Die man was Harold Litwinow.

Hij was nog in rok, maar zijn overhemd was danig gekreukt.

De inspecteur had de deur achter zich dichtgedaan, kreeg dadelijk de twee vreemden in het oog, en vroeg:

— Wie zijt gij?

— Verslaggevers van de «Times» mijnheer, antwoordde Raffles hoffelijk. Ik hoop dat gij ons zult toestaan bij de confrontatie tegenwoordig te zijn?

In Londen wordt zulk een verzoek maar hoogst zelden geweigerd en het verlof werd toegestaan.

Een agent had het laken nog wat verder teruggeslagen, Litwinow moest tot voor de divan treden, waarna de inspec-

teur op strenge toon vroeg, terwijl hij hem doorborend aanzag:

— Herkent gij die vrouw?

— Ja, antwoordde de Rus op doffe toon. Het is Adele Saharow.

— Gij zijt goed met haar bevriend geweest?

— Niet bevriend, of althans, zij was mijn maitresse; iedereen weet dat, waarom martelt gij mij met die vragen?

— Ik denk er niet aan om u te martelen; ik doe alleen mijn plicht, hernam de inspecteur kortaf. Gij hebt gisteren met elkander gedineerd in het hotel Cecil, nietwaar?

— Ja, en omstreeks half negen zijn wij vertrokken.

— Toen hebt gij u naar het Every Man's Theatre begeven. Dat erkent gij zeker?

— Waarom zou ik het loochenen? gaf Litwinow ten antwoord, zonder op te zien, en met zijn donkere ogen onafgebroken gevestigd op het gelaat van de vrouw, die daar scheen te sluimeren.

— Het zou u ook niet baten, mijnheer. Men heeft u in de schouwburgzaal op gedempte toon horen twisten. Wilt gij mij zeggen wat het motief was van die woordenwisseling?

— Adele wilde middenin het laatste bedrijf heen gaan, en daartegen verzette ik mij, antwoordde de man op doffe toon.

— Anders niet?

— Anders niet.

— Hoe laat zijt gij daar vertrokken?

— Het kan omstreeks kwart voor elf geweest zijn.

— Wat hebt gij daarna gedaan?

— Wij zijn naar een restaurant in Soho gereden en hebben daar gesoupeerd. Wij bleven er echter maar kort. Zij drong aan om heen te gaan. Ik wilde haar vergezellen naar... hier, maar zij wees het af. Zij zei dat zij hoofdpijn had en alleen wilde zijn.

— Toch zijt gij tezamen in uw auto vertrokken, zei de inspecteur, die zijn ogen geen seconde van het gelaat van de man had afgehouden, die, Raffles en Brand zagen het maar al te duidelijk, hier als verdachte was binnengevoerd.

— Dat is ook zo, mijnheer. Er is vol-

strekt geen reden om het te ontkennen, antwoordde Litwinow en Brand vroeg zich af, waarom hij met zoveel moeite sprak en zich blijkbaar tot het uiterste moest inspannen om zich te beheersen, als hij zich van geen schuld bewust was. Maar onderweg heeft ze mij gedwongen de auto te laten stoppen en is zij uitgestapt.

— En daar hebt gij in toegestemd.

— Ja. Ik zag dat zij weer opgewonden was en ik hield van haar, en al was ik jaloers, ik wilde haar niet tegenstreven.

— Hoe laat was het omstreeks, toen zij, volgens u, uw auto verliet?

— Iets na middernacht.

— Waar was het?

— Bij de Marble Arch. Er liepen daar nog mensen. Enigen moeten het gezien hebben, dunkt mij.

— En toen? Wat hebt gij toen verder gedaan?

Tot grote verbazing van Brand antwoordde de Rus niet aanstonds, maar beet op zijn lippen, keek nors voor zich uit naar de vloer en antwoordde eindelijk:

— Ik ben naar huis gegaan.

— Maar daar zijt gij maar zeer kort gebleven. Gij ziet wel, Litwinow, wij weten meer, dan u misschien lief is. Uw butler verklaart, dat gij binnen tien minuten, na al die tijd in uw kamer te hebben heen en weer gelopen, weer met de auto zijt vertrokken. Gij hebt een eigen garage, vlak naast het huis, uw butler schijnt wat nieuwsgierig te zijn uitgevallen en hij heeft u zeer duidelijk met de auto weer naar buiten zien rijden en vertrekken in een vaart, die hijzelf « een dolle haas » noemt. Waar zijt gij toen heengegaan? Hoe is het, denkt gij mij te antwoorden?

Het gelaat van de Rus vertrok krampachtig, hij balde de vuisten, hij kromde de nek een weinig en toen kwam het met moeite over zijn lippen:

— Ik had geen rust of duur. Ik vertrouwde haar niet; gij kunt niet weten, hoezeer zij mij in haar greep hield, die vrouw. Alles had ik voor haar ten offer willen brengen. Ik wilde zien, ik wilde mij overtuigen. Ik reed terug tot voor

haar huis, om het te bespionneren, ik kom er rond voor uit.

— Maar gij zijt er niet binnengegaan?

— Neen.

— Wat hebt gij dan gedaan de gehele nacht? Het is alweer uw butler, die zegt dat gij omstreeks acht uur weer met de auto zijt komen aanrijden.

— Ik heb rondgereden de gehele nacht; ik wist geen ander middel om mijn zenuwen de baas te blijven.

— Nu, een rit van zeven uren is ook wel voldoende, om zelfs de strakst gespannen zenuwen weer tot rust te brengen, hernam de inspecteur sarcastisch. Hoelang hebt gij voor het huis met uw wagen stilgestaan?

Weer scheen Litwinow even te aarzelen voor hij ten antwoord gaf:

— Nog geen kwartier.

— Vindt gij dat niet wat kort voor een jaloers minnaar? hernam de inspecteur weer op dezelfde ironische toon. Was dat kwartier voldoende, om u de overtuiging te schenken, dat uw wantrouwen ongegrond was?

Voor de eerste maal keek Harold Litwinow de inspecteur vol aan, richtte zich hoog op en zei koel:

— Ja mijnheer, dat was mij voldoende.

— Gij hebt dus rondgereden, willen wij voor het ogenblik aannemen, hernam de inspecteur langzaam. Waarschijnlijk zult gij hier en daar wel hebben gestopt. Zoudt gij ons enige van die stopplaatsen kunnen noemen?

— Neen, mijnheer, ik zou niet eens kunnen zeggen waar ik geweest ben, en mijn gedachten stonden er niet naar, om mij daarvan te vergewissen. Mijn butler heeft goed gezien, ik ben omstreeks acht uur weer thuisgekomen. Toen wilde ik mij ter ruste begeven en ik heb ook enige uren geslapen, totdat men mij kwam wekken, gij weet zelf het best waarom.

De inspecteur bleef Litwinow enkele ogenblikken aanzien en scheen slechts met moeite zijn ongeduld te kunnen bedwingen.

— Gij blijft er dus bij, dat gij deze vermoorde vrouw gisteravond omstreeks

kwart over twaalf voor het laatst gezien hebt?

— Ja.

— Dat zult gij dan moeten herhalen

voor de rechter, Harold Litwinow, want ik ben genoodzaakt, u tot mijn arrestant te verklaren, op beschuldiging van moord op Adele Saharow.

HOOFDSTUK IV

HET BRIEFJE

Raffles en Brand waren er nog getuige van, hoe Litwinow werd weggeleid. Hij had het hoofd gebogen, sprak geen woord, wierp alleen nog maar een enkele blik op het lijk van de vrouw en ging toen zonder tegenstand te bieden mee met de agenten, die hem ieder bij een pols hadden vastgegrepen.

De deur ging dicht.

— Denk je dat hij het gedaan heeft, agent? vroeg Brand glimlachend.

— Natuurlijk, mijnheer. Daar ben ik zo goed als zeker van. Wie zou het anders hebben kunnen doen? Hij zegt immers zelf, dat hij haar omstreeks een kwartier voor haar dood, het laatst heeft gezien.

— Dat is zo, en dat pleit zeker tegen hem, maar wil je me dan eens vertellen, agent, hoe hij het huis is binnengekomen, zonder dat iemand het merkte?

— O, hij kan wel een sleutel van haar in zijn zak hebben gedragen, antwoordde de agent schouderophalend.

— Nu, daar willen wij het dan voorlopig voor houden. En hij heeft toen zeker willen doen geloven aan een inbraak en daarom die secretaire natuurlijk onderstboven gewoeld.

De agent keek Raffles een ogenblik verbluft aan, krabde zich achter het oor en bromde:

— Ja, dat is eigenlijk een gek ding. Als het een moord was uit jalouzie, en dat denken wij natuurlijk allemaal, dan zijn er toch vreemde bijzonderheden. Daar hebt u, bijvoorbeeld, het feit, dat ze met haar eigen dolk is vermoord. Waar haalde hij die zo gauw vandaan?

— Die vraag heb ik mezelf ook gesteld, vriend, zei Raffles glimlachend. Kom collega, als deze schrandere agent het ons toestaat, zullen wij ook eens verder zoeken.

— Dat kunt u doen, mijnheer, maar u zult wel niet veel vinden, zei de agent hoofdschuddend. Zij hebben de boel al nagesnuffeld, dat kunt u wel begrijpen. De dolk is meegenomen, haar juwelen zijn verzegeld, ze hebben ook in die secretaire gekeken, maar daar was niets bijzonders in te ontdekken.

— Haar handtas? vroeg Raffles schijnbaar onverschillig.

— Ook die is natuurlijk doorzocht, mijnheer.

— En, niets bijzonders gevonden?

Geen aanduiding, geen opschrijfboekje, geen briefje?

— Niets van die aard, mijnheer. Er zat natuurlijk een compact met poederdons in, een lippenstift, zwartsel voor de ogen, een spiegeltje, een fijn zakdoekje, een klein nagelgarnituur, een fijn beursje van gouddraad en nog wat van die snorrepijperij, maar wij hadden aan de rommel volstrekt niemandal.

Raffles zei niets, maar trad op de divan toe en keek een ogenblik neer op de schone, dode vrouw.

Zij droeg nog altijd dezelfde avondjurk, van wijnrode zijde, die hij haar had zien dragen in de eetzaal van het Hotel Cecil.

Toen wenkte hij Brand en de beide vrienden betraden het aangrenzend vertrek, de slaapkamer van Adele Saharow, even rijk gemeubeld als het boudoir.

Hij sloot aanstonds de tussendeur en zei snel:

— Zij hebben het briefje niet gevonden, Charles. En wij moeten dat tot iedere prijs in handen zien te krijgen. Vermoedelijk verklaart dat alles.

— Dus jij gelooft niet, dat hij het deed?

— Je bedoelt Litwinow? Neen, amice, dat geloof ik niet. Ik ben ervan overtuigd, dat hij de volle waarheid heeft gesproken, tot op zekere hoogte, of, om juist te zijn, tot op een zeker tijdstip. Ik geloof dat alles wat hij zei, klopt tot en met dat wachten voor het huis.

— En toen zou hij zijn weggereden? Maar Edward, dat lijkt mij juist volkomen onverenigbaar met wat er vooraf ging. Als iemand werkelijk door een hevige jalouzie wordt gedreven om de gangen na te gaan van zijn minnares, dan blijft hij desnoods uren op dezelfde plek of anders belt hij aan, en brengt een heel huis in rep en roer.

— Ja zeker, meestal gaat dat ook zo, maar... er kan zich iets bijzonders hebben voorgedaan, dat plotseling een einde maakte aan dat wachten.

— Maar wat dan, in 's hemelsnaam, Edward?

— Wel, hij zou, bijvoorbeeld, de moordenaar naar buiten hebben zien komen.

Brand keek Raffles met wijdgeopende ogen aan en riep toen uit:

— Dat is waar. Dat zou op zichzelf niet onmogelijk zijn. Inderdaad moet de moord zijn bedreven omstreeks een kwartier nadat hij met zijn wagen kwam aanrijden en het spreekt vanzelf, dat de dader onmiddellijk vluchtte na het volbrengen van zijn daad. Dat moet de Rus dus gezien hebben en ofschoon hij onmogelijk kon weten, wat er daar binnen in het huis was voorgevallen, zo kunnen we toch aannemen, dat hij de man die het huis uitkwam, voor een medeminnaar hield, op hem toe is gesprongen, met hem getwist heeft, gevochten misschien, weet ik wat. Maar waarom heeft hij dat dan niet aan de inspecteur medegedeeld?

— Ik geloof dat je met die vraag de kern van de zaak raakt, Charles, antwoordde Raffles langzaam. Hierin ligt

mijns inziens het zwaartepunt. Die Rus verzwijgt iets, dat is duidelijk. Wat verzwijgt hij en waarom doet hij het? Dat zijn de vragen, die wij moeten trachten te beantwoorden.

Brand keek geruime tijd zwiingend voor zich uit, en zei toen mismoedig:

— Ik wil je wel verzekeren, dat ik er geen titel of jota van begrijp. En ik betwijfel of wij dit raadsel wel ooit zullen doorgronden, zonder wat meer houvast, Edward.

— Wij moeten om te beginnen het briefje trachten te vinden.

— Zij kan het wel hebben verscheurd, riep de jongeman uit.

— Maar dat is niet zeker en daarom moeten wij eerst zoeken.

— In haar handtas was het in ieder geval niet.

— Dat is een bewijs, dat zij er prijs op stelde en het goed verborgen wilde houden. Ik denk, Charles, dat zij het tussen haar kleren heeft gestoken.

— En daar zullen wij het natuurlijk niet kunnen gaan zoeken, hernaam Brand op zachte toon en met een lichte huivering.

— Als het moest, amice, zou ik daarvoor niet terugschrikken, zei Raffles rustig. Maar eerst zullen wij alle andere mogelijkheden uitputten. Toen zij thuis kwam is zij waarschijnlijk eerst haar slaapkamer binnengetreden, want men kan die ook van de gang af bereiken, waaraan trouwens alle vertrekken gelegen zijn, in één rij, terwijl zij ook onderling met elkander in verbinding staan. Dat is een feit van betekenis. En dat zij hier het eerst is binnengegaan, leid ik hieruit af, dat ik daar haar hoed zie liggen, die zij blijkbaar achteloos op een stoel heeft neergeworpen, dadelijk na het binnenkomen.

— Daaruit zou dan verder volgen, Edward, dat de moordenaar haar niet aanstonds heeft aangevallen.

— Zeer juist opgemerkt. Want zij heeft ook de tijd gehad, haar avondcape op te hangen en haar lange handschoenen uit te trekken. Wie daarvoor de tijd vindt, kan ook nog wel andere dingen doen.

Raffles stond in het midden van de

kamer, die helder verlicht werd door twee grote ramen en keek aandachtig rond.

Het bed stond op een weinig verhoogd podium, dat met een kostbaar vloerkleed was bedekt.

En nu trad Raffles langzaam op dat kostbare bed toe, dat aan drie zijden geheel vrij stond, bekeek het aandachtig, met het oog van de kenner, lichtte de hoofdkussens op, sloeg de zijden spreid terug van het keurig opgemaakte bed, en zei toen:

— Een waar kunststuk. Als Harold Litwinow al deze prachtige meubelen heeft moeten betalen, dan zal hij zwaar hebben moeten bloeden.

Hij bekeek even de prachtige, beschilderde panelen van het bed en zei, tegen een der stijlen kloppend:

— Een zeer fraai meubel uit de tijd van Lodewijk XIII. Ik geloof echter dat die spijlen er naderhand op bevestigd zijn; zij zijn niet van dezelfde stijl.

— Zij zijn niet massief, naar het schijnt, zei Brand, die naderbij was gekomen. Dat zou men tenminste afleiden uit het geluid dat zij maakten, toen je er op klopte.

Raffles klopte nogmaals, glimlachend en voor de beide vrienden goed wisten wat er geschiedde, klapte in de spijl, waarop Raffles geklopt had, een smal en hoog deurtje open, dat zo voortreffelijk verborgen was, dat zelfs het scherpste oog het niet had kunnen ontdekken. Blijkbaar had Raffles bij toeval bij het harde kloppen op het hout een knopje geraakt in het loofwerk, waarmede het benedeneinde van het bed versierd was.

En nu was een opening zichtbaar, uitgespaard in de holte van de ronde spijl, even breed als deze was en omstreeks twee decimeter hoog.

De ruimte was in twee helften gescheiden door een horizontaal middenschotje en op dit schotje zag Raffles iets wits liggen, dat hij met een snelle beweging greep en bij zich stak, na het even te hebben bekeken.

— Het briefje, fluisterde hij zacht.

— En in het onderste vakje zie ik nog iets glinsteren, sprak Brand, volkomen verrast door die plotselinge ontdekking.

Hij had zelf de vingers in de opening gestoken en haalde nu een klein sleuteltje te voorschijn, van zuiver goud vervaardigd, benevens een vrij zware, massief gouden ring, die versierd was met een platte kornalijn, waarin enige tekens gegrift waren.

Hij liet deze ring Raffles zien en vroeg zacht:

— Wat denk je dat ik hier gevonden heb?

— Een ring, naar ik zie.

— Ja, en met in de steen gegraveerd een sikkels en een hamer gekruist: het zinnebeeld van de Russische Sovjet-Republiek.

Raffles keek een ogenblik naar de fraaie steen, terwijl een zacht sissend geluid over zijn lippen kwam en zei toen peinzend:

— Daarmede verkrijgt de zaak al een geheel ander aanzien Charles, ik geloof dat wij nog voor grote verrassingen zullen komen te staan. Er zit niets anders meer in het geheime kastje, wij zullen het dus maar weder gauw sluiten.

Raffles drukte behoedzaam het smalle deurtje weer in zijn onzichtbare sponning terug en zo uitstekend waren de naden verborgen, dat er nu niets meer te zien viel van die uitmuntend gecamoufleerde bergplaats.

Juist op dat ogenblik werd er in het boudoir een stoel verschoven, toen ging de tussendeur open, en de agent stak zijn breed gelaat om de hoek en vroeg grijnzend:

— Vinden de heren nog iets dat de moeite waard is?

— Helaas niets, agent, antwoordde Raffles met een zucht. Ik hoopte hier eigenlijk méér te ontdekken. Maar wacht eens, wat is dat daar voor een muurkastje, met die fraai bewerkte, koperen slotplaat?

— Daar hebben wij ook al naar gekeken, mijnheer, antwoordde de agent. We vonden er helemaal geen sleutel van en de inspecteur heeft er een ogenblik over gedacht het slot te laten forceren, maar dat zal nu wel niet meer nodig zijn.

Hij wilde nog iets zeggen, maar er schenen personen in het andere vertrek te komen en hij trok zich haastig terug

om hen te woord te staan.

Met twee onhoorbare stappen was Raffles bij het kastje in de muur tussen de beide ramen en stak op goed geluk het gouden sleutelteje in het slot.

Het paste.

Want aanstonds klapte het stevige, stalen deurtje open en in een oogwenk had Raffles zich meester gemaakt van het platte houten kistje, dat daar in stond.

Het was niet groter dan een klein sigarenkistje en hij kon het gemakkelijk in zijn binnenzak verbergen.

Hij had juist het deurtje weer toegedrukt en zich afgewend, toen de agent zijn goedig gezicht weer vertoonde en grijnslachend zei:

— Collega's van u, mijnheer, van de «Globe».

— Die wil ik volstrekt niet zien, zei Raffles haastig en op gedempte toon. Die concurrentie bevalt mij niet. Wij zullen maar snel door deze deur op de gang verdwijnen. Hier agent, vang deze halve souverain eens netjes op. Ik weet dat het niet mag, maar als wij direct heengaan kan ik onmogelijk constateren of je het geldstukje wel hebt opgevangen.

De agent vond het een uitstekende grap, ving tussen zijn twee grote handen het goudstuk op en toen hij zacht wilde bedanken, keek hij naar een dichte deur.

De beide gewaande journalisten waren verdwenen.

In het beste humeur van de wereld door de interessante ontdekkingen die zij gedaan hadden, daalden de twee vrienden vlug de brede trap af, gingen de straat op en riepen wat verder een taxi aan, waarvan de chauffeur bevel kreeg, hen naar een straat te brengen, niet ver van het huis in de Victoria Street gelegen.

— Wel, wel, flapte Raffles er uit, dat alles ontdekt men nu, als men eens door het toeval geholpen wordt en iets meer weet dan de politie. Want had de inspecteur iets afgeweten van dat briefje van die kelner, zij zouden de man zeker reeds achterna zitten, vooral omdat hij niet is teruggekeerd op zijn post.

— Je houdt hem dus voor de dader, Edward? riep Brand.

— Ja, Charles, antwoordde Raffles rustig. Voorlopig houd ik hem voor de moordenaar en waarom hij het deed, dat wordt nu misschien reeds iets duidelijker.

— Hoezo?

— Wel, die kelner is een Russisch uitgewekene en zonder de minste twijfel behoorde hij tot de Moskouse adel en was hij vroeger rijk. Evenmin echter kan het betwijfeld worden, of de vermoorde vrouw onderhield betrekkingen met de gezaghebbers in Moskou, stond misschien wel in hun dienst. Ik weet met zekerheid dat deze soort ringen alleen maar worden toevertrouwd aan gewichtige agenten in het buitenland. Zij moeten dienen om zich tegenover gelijk gezinden te legitimeren. Hier hebben wij dus alaanstonds een element van bittere vijandschap. Ik behoef je zeker niet te herinneren aan die dagbladberichten van enige tientallen jaren geleden, toen het communisme pas in zijn opkomst was en waarin wij konden lezen dat in Polen, Roemenië, Bulgarije, Turkije en andere aan Rusland grenzende landen, uitgeweken Russen werden vermoord door agenten uit Moskou. De eerlijkheid gebiedt mij te verklaren, dat het tegenovergestelde ook heeft plaats gevonden en dat voormalige Russische officieren, communisten hebben neergeschoten. De haat tussen beide groepen is nog geenszins geblust; misschien zal hij het wel nooit worden.

— Maar Edward, die vrouw moet met die kelner intieme connecties hebben onderhouden, anders is het immers onverklaarbaar, dat zij hem een nachtelijk rendez-vous toestaat.

— Wel, de haat behoeft de liefde niet uit te sluiten, hernam Raffles koeltjes. Er zijn drama's van vijf bedrijven en 12 taferelen over dat onderwerp geschreven. De heilige plicht, de strijd tegen het geweten, de liefde die alles overwint, de zegepraal van het nobele hart, je kent het recept. Dit weten wij nu: Adele Saharow was een overtuigd communiste, de man behoorde tot de oude Russische adel.

— En nu het briefje, Edward. Wat behelst het? Ik brand van nieuwsgierigheid om het te lezen.

— Dat is waar, je moet nog kennis nemen van dat korte episteltje. Hier is het.

Raffles had het briefje uit zijn zak gehaald en opgevouwen en stak het nu Brand toe, die aanstonds teleurgesteld uitriep:

— Dat is Russisch, Edward. Ik ver-

sta wel een weinig van de taal, maar om zo'n episteltje te kunnen lezen, zover heb ik het, helaas, nog niet gebracht. Vertaal het mij eens?

— Luister, amice:

En Raffles las voor:

«Ik wacht hedennacht om half een in je flat op je. Ik moet je dringend spreken. Laat mij niet vruchteloos wachten. Ik heb je lief.

STANISLAUS. »

Hoofdstuk V

DE NEVEL VERDIKT ZICH

Raffles had het briefje nogmaals aandachtig bekeken, nadat hij het had voor-gelezen en zei toen peinzend:

— Dat is wel een echt briefje zoals minnenden het aan elkander schrijven. Maar zeg eens, Charles, merk je niets bijzonders aan dat briefje?

— Iets bijzonders? Bedoel je soms, dat het geschreven is op papier van het hotel Cecil?

— Neen, dat kan ik zo merkwaardig niet vinden. Een kelner neemt natuurlijk het eerste het beste wat hem onder de hand komt wanneer hij plotseling de vrouw weergezien heeft met wie hij een liaison heeft, of had. Niets anders?

— Wel, ik zou zeggen, nu je het mij vraagt, het handschrift heeft iets vrouwelijks.

— Mijn beste Charles, dit briefje heeft niet alleen iets vrouwelijks, het is door een vrouw geschreven, als ik nog maar een greintje verstand heb van handschriften.

Brand keek Raffles verbluft aan en herhaalde:

— Door een vrouw geschreven? Die kelner zal toch zelf wel kunnen schrijven?

— Dat willen wij tenminste hopen, hernam Raffles lachend. Wij zijn niet

meer in de middeleeuwen, toen de schrijfkunst door de hoge adel als een zeer minderwaardige uitspanning werd beschouwd, goed voor monniken, kamergeleerden en het volk.

— Hij zou dus zijn minnebriefjes door een vrouw laten schrijven? riep Brand weer uit.

— Misschien wilde hij niet, dat zij enig handschrift van hem in haar bezit had?

Raffles wierp Brand een zonderlinge blik toe, vouwde het briefje langzaam op, bergde het zorgvuldig weg en toen pas antwoordde hij, uit het raampje kijkend:

— Iets dergelijks zal het wel zijn, amice. Wat leven wij toch in een zonderlinge wereld. Ik ben benieuwd wat het kistje zal bevatten, dat ik letterlijk in mijn binnenzak voel branden.

— Zeker papieren van gewicht, anders zou zij ze niet zo zorgvuldig hebben weggesloten, meende Brand.

— Dat spreekt vanzelf. Maar hier zijn wij er al. Laten wij gauw uitstappen en naar het huis in de Victoria Street gaan.

— Leggen wij onze vermomming weer af?

— Nog niet, amice. Eerst moeten wij eens zien, wat dit kistje bevat. Wij kun-

nen het in dat huis ook het beste verbergen, als het nodig is.

Zij waren reeds uitgestapt, hadden de chauffeur betaald en liepen nu haastig door de volkomen verlaten zijstraat, waarop slechts de blinde muren van fabrieken uitkwamen, gingen snel door de kleine tuindeur het huis aan de achterzijde binnen en enkele minuten later zaten zij tegenover elkander aan de kleine ronde tafel in het midden van een vertrek, waar de gordijnen voor de ramen stijf gesloten waren en waar dus kunstlicht te baat moest worden genomen.

In een oogwenk had Raffles het eenvoudige slot van het houten kistje met een zijner fijne instrumenten geopend en nu bleek het dat zich daarbinnen een aantal brieven bevonden, de meeste in het Russisch, enkele in het Frans en een in het Engels geschreven.

De handschriften waren verschillend.

Raffles had er nauwelijks een paar ingezien, of hij zei laconiek:

— Minnebrieven.

— Van de kelner?

— En ook van Litwinow. De vrouw schiep er zeker een soort van ziekelijk behagen in, de liefdesbetuigingen van die medeminnaars in hetzelfde kistje te bewaren.

— Wat heb je dààr voor brieven?

— Die zijn afkomstig uit Moskou. Opdrachten van de secretaris van de Volkscommissaris voor Buitenlandse Zaken. Ik geloof dat zij voor ons onderzoek van niet het minste belang zijn, behalve dan dat zij onomstotelijk vaststellen, dat Adele Saharow een ijverige agente was voor de Sovjet Republiek.

Raffles snuffelde nog wat in de papieren en las toen vol aandacht een der brieven van het begin tot het einde door, waarbij zijn gelaat een ernstige uitdrukking kreeg, terwijl zijn voorhoofd zich in rimpels trok.

Toen hij klaar was liet hij de hand, waarin hij de brief vasthield, langzaam op de tafel zakken en keek strak voor zich uit, totdat Brand hem deed opschrikken met de vraag:

— Is die brief van groot belang? Be-

vat hij soms een oplossing van het raadsel?

— Dat niet, Charles, eerder zou men geneigd zijn om te zeggen: integendeel. En toch brengt dat schrijven ons misschien iets nader tot een goede verklaring van het geval. Deze uitvoerige brief is van een der voornaamste kopstukken in Moskou en handelt over, Harold Litwinow. Als ik alles goed heb begrepen, dan moet Litwinow aanvankelijk niet ongeneigd zijn geweest, zich bij het communisme aan te sluiten, maar de zonderlinge wijze van propaganda voeren moet hem tegen de borst hebben gestuit. Op het tijdstip, waarop deze brief geschreven werd, was men te Moskou nog onzeker omtrent zijn ware gezondheid en nu wordt aan Adele opgedragen zijn gangen nauwkeurig na te gaan en omtrent zijn meningen te rapporteren. Daarvan zou het afhangen, hoe men tegenover deze man zou optreden, zoals het fijntjes in deze brief heet.

— Maar dan heeft die vrouw dus een allerschandelijkste rol tegenover Litwinow gespeeld, riep Brand verontwaardigd uit.

— Zij schijnt niet volkomen eerlijk tegen hem te zijn geweest, zei Raffles ironisch.

— Zou hij geweten hebben wie zij werkelijk was?

— Misschien; dat is moeilijk te zeggen. Maar ik geloof het haast wel.

— En toch had hij haar zo hartstochtelijk lief?

— Ik heb nog nooit gehoord, Charles, dat ware liefde rekening houdt met politieke inzichten, antwoordde Raffles laconiek. En in ieder geval wist hij niet, dat zij tegen hem de verraadster speelde. Begin je nu een beter inzicht te krijgen aangaande dat overhoop gehaalde schrijfbureautje?

— Neen, Edward. Neen. Ik kom er rond voor uit: ik begrijp er geen jota van.

— Maar beste kerel, dat fraaie meubeltje bevatte natuurlijk zeer compromitterende papieren.

— Compromitterend voor wie?

— Natuurlijk voor de man. Voor Harold Litwinow.

— En jij blijft volhouden, dat hij in de nacht van de moord niet boven is geweest?

— Ja, daar blijf ik bij.

— Dus als ik je goed begrijp, dan zou de moordenaar zijn daad volbracht hebben, om Litwinow weer in het bezit te stellen van die papieren, die voor hem misschien leven of dood konden beduiden?

— Iets van die aard, amice, antwoordde Raffles glimlachend. O, er is nog heel wat duisters in de zaak, maar dit meen ik toch wel met zekerheid te kunnen verklaren. Bedenk wel en vergeet het vooral niet, dat er volstrekt geen kostbaarheden zijn gestolen en toch lag dat kostbare halssnoer maar voor het grijpen.

Brand liet zich achterover in zijn stoel vallen, speelde een ogenblik in gedachten met een van de brieven en hernam toen weer, plotseling het hoofd opheffend:

— Maar 't verband? Wat had die kelner uitstaande met Litwinow? Waarom wilde hij zich voor hem opofferen? Was die vriendschap tussen hen zó groot, dat die man zelfs een misdaad voor Litwinow wilde plegen?

— Zulke dingen komen voor, Charles, antwoordde Raffles onbewogen. En toch geloof ik, dat ik nog een nevenoplossing heb gevonden, die je misschien meer zal voldoen. Maar daarover kan ik mij thans nog niet uitlaten. Geef eens een van die brieven, die door Stanislaus Doubensky zijn geschreven.

Brand had er al gauw een gevonden, die van omstreeks twee weken geleden dateerde.

Hij stak hem Raffles toe, en zei:

— Het is zonderling, maar ook dit handschrift toont, evenals het korte briefje, een sterk uitgesproken vrouwelijk karakter.

— Die jonge Russische edellieden hadden menigmaal iets verwijfde over zich, antwoordde Raffles met een minachtende schouderbeweging. Zo, en wees nu zo goed en haal mij eens het grote microscoop uit het laboratorium in de kelder.

Brand stond op en daalde, bij het

licht van zijn zaklantaarn, de trappen af, om in het goed ingerichte laboratorium onder de grond, de sterk vergrotende, kostbare microscoop te gaan halen, waarvan Raffles zich bediende bij zijn wetenschappelijke onderzoekingen.

Toen hij er de kamer weer mee binnentrad en het fijne instrument voorzichtig op de tafel plaatste, zag hij juist, hoe Raffles aan de brief snuffelde:

— Geparfumeerd? vroeg de jongeman met afgrijzen.

— Ja, met heliotroop. Het is mij onbegrijpelijk, dat vrouwen van dat soort mannen kunnen houden.

Raffles had de brief reeds gegrepen, schoof het papier onder de lens van de microscoop, stelde scherp in, na de spiegel herhaaldelijk te hebben verschoven en tuurde geruime tijd door het oculair, totdat Brand enigszins ongeduldig vroeg:

— Waar kijk je zo lang naar? Wat denk je te vinden?

— Vetvlekken, antwoordde Raffles kalm.

— Wablief? riep Brand verbluft. Ben je van mening, dat Stanislaus die brieven met botervingers schreef, onder zijn ontbijt soms?

— Maar m'n beste vent, hoe durf je dat veronderstellen van zulk een fijn heerschap? Het is vet, maar het is een heel bijzonder vet en het was maar in een heel dun laagje op de hand aangebracht. Om kort te gaan: het is coldcream.

— Het wordt er niet duidelijker op, zei Brand hoofdschuddend. Waarom schreef die kelner zijn minnebrieven niet zelf en liet het door een dame van zijn kennis doen?

— Hij schreef ze zelf, amice, hernam Raffles afgemeten.

— Maar een man smeert toch zijn handen niet met coldcream in, zelfs al is hij een kelner in het hotel Cecil.

— Sommigen doen het misschien wel, Charles, maar de kelner die deze brieven schreef, was een vrouw.

Brand had bijna een kreet van verbazing en ongeloof geslaakt en staarde Raffles met wijdgeopende ogen aan.

— Drijf je de spot met me? vraagt

hij er eindelijk uit.

— Ik spreek in volle ernst. Ik geloof dat deze brieven geschreven werden door een vrouw en bij zaken als deze laat een man dat natuurlijk niet door een dame doen, dat is te dwaas om er ook maar een seconde bij stil te staan, Charles.

— Maar het lijkt me onmogelijk, Edward.

— Onmogelijk? Denk dan eens terug aan zijn gezicht. Aan zijn slanke gestalte, zijn witte, smalle handen, zijn loop, de uitdrukking van zijn ogen. Kijk naar dit echt vrouwelijke handschrift met de fijne, dunne letters, de neerhalen even zwaar als de ophalen. En dan, zoëven gaf jij je verbazing te kennen, dat een man zulk een misdaad zou plegen voor een andere man. Maar, Charles, een vrouw doet het voor een man. Een vrouw, die waarachtig liefheeft is tot zulke dingen in staat.

— Je maakt het er niet duidelijker op, zei Brand, met ingehouden adem. Je wilt dus zeggen, dat die kelner, die vrouw dus volgens jou, dat die liefde koesterde voor Litwinow?

— Als dat niet zo was, zou de rest totaal onverklaarbaar worden.

— Maar dan die dwaze minnebrieven aan de vermoorde vrouw?

— Komedie, Charles. Het was de enige manier om in contact met haar te komen. Vrouwen als Adele Saharow hebben niet zo heel veel vriendinnen, en als zij ze hebben, dan houden zij ze op een veilige afstand. Iemand als de vermoorde Russin loopt natuurlijk grote gevaren, en betreft zeker geen andere vrouw in haar geheimen. Met een man, met een minnaar is het heel iets anders. Dat moet ook Stanislaus Doubensky hebben ingezien, of hoe de vrouw dan in werkelijkheid mag heten. En daarom heeft zij die vermomming gekozen. Zij heeft natuurlijk geweten, dat er een goede gelegenheid was om Adele vaak te zien in een grote mondaine eetzaal als het Hotel Cecil. Zij is waarschijnlijk eveneens uit een adellijke Russische familie en het moet haar dus niet veel moeite hebben gekost, zich snel de nodige bekwamenheden eigen te maken.

— Je zegt dat alles, Edward, alsof

het een zaak was, niet voor bestrijding vatbaar, maar dat alles zijn toch maar vermoedens.

— Laten het vermoedens zijn. Heb jij een zekerheid, die er tegen opweegt? Kun jij op een andere wijze dat vrouwelijke handschrift verklaren, die aanwezigheid van toiletcream op het papier, het zonderlinge optreden van Litwinow?

— Wat die twee eerste dingen aangaat, ik beken dat zij zonderling zijn, ofschoon er, alles welbeschouwd, toch wel mannen te vinden zullen zijn, die er zulk een fijn handschrift op na houden, gelijkend op dat van een vrouw. Maar wat het gedrag van Litwinow betreft, wat bedoel je daarmee?

— Wel, neem nu eens aan, dat hij daar staat te wachten in of voor zijn auto, dat de deur opengaat en dat er een man naar buiten komt snellen, die hij voor zijn medeminnaar houdt. Stel jezelf eens even in zijn plaats. Wat ga je doen?

— Als ik een Rus was en net zo harts-tochtelijk, zou ik hem waarschijnlijk dadelijk te lijf gaan.

— Juist, amice, en zulk een twist zou gehoord zijn, want zo stil is het in Exeter Road op dat uur van de nacht niet, of er komen toch nog voorbijgangers langs, die wel iets gehoord zouden hebben. En had hij dat gedaan, dan was er ook volstrekt geen reden, om bijna zeven uren te blijven rondrijden. Wat dunk je?

Brand dacht enige ogenblikken ingespannen na en gaf toen ten antwoord:

— Hij zou hem hebben kunnen uitnodigen om in zijn wagen te stappen, hem naar een stille plek kunnen brengen en wie weet wat daar geschied is.

— Een zeer romantische verklaring, maar die wij toch maar liever niet zullen aanvaarden, Charles. Litwinow, ik heb er naar geïnformeerd, gebruikt nooit anders dan een open wagen en een krachtig man ontvoert men niet zo gemakkelijk door het hartje van Londen heen, zonder dat het gemerkt wordt. Ik laat nog daar, of iemand na zulk een avontuur wel bij de eerste de beste vreemde deling in een auto stapt.

— Die kelner had Litwinow heel goed als de minnaar van de vrouw kunnen

hebben leren kennen.

— Nog een reden te meer om niet van zijn vriendelijk aanbod gebruik te maken. Neen, Charles, neen, dat alles is te gezocht. Het is veel logischer, als wij aannemen, dat de woede van Litwinow onmiddellijk gezakt is zodra hij zag met wie hij te doen had. Zodra hij haar zag.

— Haar zag? Nu begrijp ik er niets meer van.

— Het is toch nogal eenvoudig; zij is niet als kelner gekomen, maar als vrouw. Dat vond zij waarschijnlijk wel zo veilig.

— Maar dan veronderstel je dus een tedere betrekking tussen die twee? riep Brand in de hoogste verbazing uit.

— Zelfs een zeer sterke liefde, althans van haar kant, Charles. Anders zou ik de zaak moeten opgeven. Zij heeft uit liefde gehandeld, uit liefde die komedie gespeeld en ook uit liefde is zij bij Adele binnengedrongen, onder dat sluwe voorwendsel, om te trachten, haar de papieren afhandig te maken.

— Dan zou zij haar hebben moeten dreigen.

— Zij zal ook wel gewapend zijn geweest. Ik denk dat zij een browning zal gebruikt hebben als middel van overtuiging.

— En dan zou zij later toch de dolk hebben gebruikt om de vrouw van kant te maken, zei Brand op een toon van ongelooft.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar dacht na, met de hand onder de kin gesteund en zei toen:

— Wij kunnen onmogelijk weten wat er in die kamer gebeurd is. Wij weten alleen dat het bureau in allerijl doorsnuffeld is. Maar we kunnen niet zeggen of

de dappere vrouw, die de komedie op touw zette, er inderdaad in geslaagd is, die gevaarlijke papieren in haar bezit te krijgen. Wij zullen het kistje nog eens verder onderzoeken; ik geloof niet dat wij alles al hebben nagekeken.

— Jawel, het is tot de bodem geledigd.

Raffles trok zwiingend, met een glimlachje, het kistje naar zich toe, nam een stukje papier, vouwde het in de lengte op en mat toen, door er zijn nagel bij te houden, de hoogte van 't houten kistje binnenwerks. Hij herhaalde deze bewerking aan de buitenzijde en daar was de hoogte van het kistje bijna twee centimeter groter.

— Dat had ik al dadelijk menen op te merken, zei hij met een lachje. Een dubbele bodem, Charles. Nu is het maar de vraag, hoe wij die kunnen blootleggen. Er zal wel ergens een knopje zijn, of een fijn haakje, of iets dergelijks. Maar dat houdt ons te lang op. Geef mij je zakmes eens.

Brand haalde zijn scherp, sterk zakmes te voorschijn en stak het Raffles toe, die het grootste lemmet opende en toen met slechts enkele sneden en zonder al te veel moeite, de bovenste, dunne bodem uit het kistje sneed.

Hij had goed gezien, want onder dat dunne plankje lagen nog vier of vijf brieven, die alle ondertekend waren door Harold Litwinow. Hoe de vrouw ze in haar bezit had gekregen was een raadsel, maar daar lagen zij, en een vlugge kennismaking van de inhoud openbaarde Raffles, dat de Sovjets, indien zij op de hoogte werden gesteld van de inhoud dezer brieven van een vroegere aanhanger, zeker een bloedige wraak op de afvallige zouden nemen.

HOOFDSTUK VI

EEN VERRASSEDE WENDING

Wanneer Raffles zich met hart en ziel toelegde op de ontraadseling van een geheimzinnig geval, dan kende zijn ijver ook geen grenzen en onvermoeibaar zet-

te hij zijn nasporingen voort.

Hij had zich al een vage voorstelling van de gehele zaak gevormd, maar nog altijd kon hij zich geen begrip maken

van de wijze, waarop de kelner, of liever de vrouw, die de rol van kelner had vervuld, de ander met die puntige dolk van het leven had beroofd.

Er kon niet aan getwijfeld worden of die stoot was met een vaste, krachtige hand toegebracht.

Bijna een half uur had Raffles onbeveeglijk als een beeld in zijn eigen studeerkamer, in een luie stoel zittend, nagedacht, terwijl Brand in het aangrenzend vertrek bezig was met het bijhouden van zijn register tot hij plotseling opstond, zijn hoed greep en riep:

— Ga mee, Charles. We gaan nog eens op onderzoek uit. Er zijn nog enige dingen, die ik mij volstrekt niet kan verklaren en die ik gaarne opgehelderd zou zien. Wij hebben nog steeds onze vermomming en voldoende met geld om ons heen gestrooid, om zeker te zijn van een goede ontvangst daarginds.

— Maar het bedrog kan reeds aan de dag zijn gekomen, riep Brand verschrikt uit. Ik bedoel ons redacteurschap aan de « Times ».

— Daar hoeft je niet zo bezorgd voor te zijn, amice. De « Times » heeft een paar honderd medewerkers en het kan niemand verwonderen, als er na ons nog enige andere verslaggevers om inlichtingen komen. En wij hebben geen tijd om ons nogmaals te vermommen. Ben je klaar? Ik popel van ongeduld om weer aan de slag te gaan. O, als de politie maar wist wat wij weten, dan zou zij die ongelukkige Litwinow wel spoedig vrijlaten.

— Je denkt dus werkelijk dat hij part noch deel aan de zaak heeft?

— Hij heeft er slechts in zoverre deel aan, dat die sluwe Russin hem op dubbele wijze in haar macht had, ten eerste door zijn hartstocht voor haar en ten tweede door zijn gevaarlijke brieven. En daar hij heel rijk was en zij wist dat liefde dikwijls niet bestendig van duur is, zelfs de hartstochtelijkste, daarom bewaarde zij dat tweede, scherpere wapen zo zorgvuldig. Een minnaar als Litwinow verliest men niet zo gaarne.

— Die redenering gaat alleen op, Edward, als wij aannemen dat zij niets afwist van de geruchten omtrent zijn fi-

nanciële achteruitgang.

— Dat wist zij ook niet, antwoordde Raffles bedaard, en ben je nu gereed? Op weg dan.

Weer verlieten de beide mannen het huis, na de gevaarlijke documenten zorgvuldig te hebben weggeborgen en stonden na enige tijd opnieuw voor het huis waar de misdaad was gepleegd, en waar de politiepost reeds was ingetrokken.

Ditmaal wendde Raffles zich rechtstreeks tot de portier, een zwaargebouwd man met een niet al te snigger uiterlijk, maakte zijn tong los met behulp van een goudstukje en vroeg toen aanstonds:

— Luister eens, vriend. Wij hebben aandachtig het verslag gelezen van wat er vannacht hier is gebeurd en maken je ons compliment over je heldere uiteenzettingen. Maar vertel ons nu eens in vertrouwen, of men dit huis werkelijk alleen kan binnengaan door de straatdeur, die wij zoëven gepasseerd zijn.

— Welneen, mijnheer, er is natuurlijk ook nog een achterdeur, die op de binnenplaats uitkomt en tot die plaats geven vier poortgewelven toegang, maar die achterdeur wordt des nachts altijd secuur gesloten.

— Hoe laat ongeveer?

— Meestal om elf uur.

— Dus niet altijd? Hoe laat kan het, bijvoorbeeld, gisteren geweest zijn?

— O, toen was het al om half elf, dat weet ik toevallig heel zeker. Want ik had een beetje hoofdpijn, ik ben vroeger naar bed gegaan en heb toen maar wat eerder gesloten.

Even vertoonde zich een trek van teleurstelling op het gelaat van Raffles, maar toen hernam hij:

— Laat mij toch die deur maar eens zien, vriend.

— Ik ben tot uw dienst mijnheer, maar u zult er niets bijzonders aan zien, de sleutel moest ik vanmorgen omdraaien, de grendels terugschuiven om ze open te krijgen.

Een ogenblik aarzelde Raffles, maar toen vroeg hij plotseling:

— Zijn er aan de achterzijde ook vensters?

— Twee, mijnheer. Aan iedere kant

van de achterdeur een. Dat wil zeggen, dat zijn de enige gelijkvloers. Op de eerste verdieping zijn er natuurlijk meer.

Reeds was het drietal onderweg door de met marmeren platen bevoerde gang die uitkwam op de achterdeur. Deze was van stevig hout gemaakt, maar Raffles sloeg er zelfs geen acht op, trad aanstonds het bediendenvertrek binnen, waar het personeel van Miss Oliver zich in hun vrije tijd placht op te houden en begon, tot Brand's grote verbazing, met aandacht het venster te onderzoeken.

Toen hij hiermee klaar was vroeg hij op een toon, waarin Brand onmiddellijk de eigenaardige klank hoorde:

— Dat rolluik wordt zeker iedere avond neergelaten?

— Ja zeker, mijnheer.

— Dat dacht ik wel. Het loopt heel gemakkelijk en geruisloos, ik zal het eens neerlaten. Nu, die sluiting mocht wel beter zijn. Apropos, heeft de vermoorde vrouw familie, die voor de begrafenis zorgt?

De vraag kwam zo onverwacht, dat de portier Raffles verbluft aanstaarde, en pas na enige ogenblikken antwoordde:

— Ik geloof het haast wel, mijnheer. Ik meen dat zij uit Parijs zullen overkomen.

— Licht het lijk nog altijd boven?

— Ja, maar over een uur komen zij het vanwege de politie weghalen.

— En kunt gij mij soms zeggen of al haar bezittingen door de politie in beslag zijn genomen?

— Neen, volstrekt niets, mijnheer. Alles is weer in de kasten gedaan en vanavond wordt de boel verzegeld.

— Is dat van algemene bekendheid, ik wil zeggen: geloof je dat het aan de pers medegedeeld zal worden?

— Voor zover ik weet, is het gewoonte, mijnheer, antwoordde de man. Als de familie de zaken wil regelen, zal zij eerst naar de politie moeten gaan en dan met een notaris moeten komen. Die moet dan nagaan of er soms een testament is en zo meer.

Brand had met steeds stijgende verbazing naar de vragen van Raffles ge-

luisterd, waarvan hij de strekking onmogelijk kon begrijpen. Maar hij zag wel aan het tintelen van Raffles ogen, dat deze iets zeer bijzonders ontdekt had, want hij tuurde nu weer door zijn vergrootglas, onderzocht de vensterbank, ook de rieten mat daaronder op de vloer en zei toen opgewekt:

— En nu zouden wij nog wel even naar boven willen gaan en verlof vragen om de dode te zien.

— Gij kunt het gerust doen, mijnheer, de agent zit daar nog altijd op wacht, om op de boel te passen. Hij moet er blijven, totdat het lijk wordt weggehaald.

Raffles liet de man nauwelijks uitspreken, maar vatte Brand onder de arm en samen snelden zij weer naar boven en stonden een paar minuten later opnieuw voor de divan waarop het lijk lag uitgestrekt.

Raffles bleef wel vijf minuten doodstil op de dode vrouw neerzien en vroeg toen op zachte toon:

— Heb je die blauwe indrukken aan de hals wel gezien, Charles? Zij zijn slechts weinig zichtbaar, maar men kan niet twifelen, of de moordenaar heeft haar bij de keel gevat, zoniet gewurgd.

— Je hebt zowaar gelijk, ik merk dat nu pas op, zei Brand verbaasd.

— Misschien ontdekken wij nog wel meer, als wij maar aandachtig zoeken, zei Raffles ernstig.

Hij had het laken nog verder teruggeslagen. Men had het lijk reeds afgelegd en het schone lichaam, met een kleur als marmer, was nu gestoken in een lang doodshemd, terwijl de armen over de borst waren gekruist.

Raffles merkte nu pas op, dat een van de vuisten krampachtig gesloten was. Hij bukte zich en met de grootste krachtsinspanning kon hij erin slagen, de verstijfde vingers van die vuist een weinig open te wringen.

Met moeite onderdrukte hij een kreet van verrassing: die vingers hielden een klein bosje vuurrode haren omvat, als een klein fijn penseeltje.

Hij schoof het laken weer terug over de dode, ging het vertrek uit en voerde Brand haastig met zich mee.

De jongeman, geheel verbijsterd door deze onverwachte ontdekking, vroeg, zodra zij beiden weer op straat stonden:

— Wat heeft dat nu in 's hemelsnaam te beduiden? Had die vrouw rood haar in werkelijkheid?

— Doe niet zulke dwaze vragen, Charles. Je hebt zelf haar kortgeknipt glanzend zwart haar gezien in de eetzaal van Cecil. Daaronder kon zich onmogelijk echt, rood haar verbergen. En dit is ook geen vrouwenhaar, want daarvoor is het te kort. Het is het haar van een man, van de man, die in de afgelopen nacht, vermoedelijk omstreeks half een of iets vroeger, door het raam van het bediendenvertrek is binnengeklommen, zeer waarschijnlijk met het doel om haar van haar juwelen te beroven.

— Een inbreker dus?

— Ja, Charles, een inbreker en dat verklaart veel. En wat er precies gebeurd is, dat moet Litwinow ons nu maar eens vertellen.

— Maar hij zit in de gevangenis.

— Een advocaat wordt wel bij hem toegelaten. Ik weet dat hij een goede vriend heeft, Paul Drexler geheten, die advocaat is. Ik zal die naam opgeven en Litwinow zal er geen bezwaar tegen maken, mij te ontvangen. Het zou me zelfs niet verwonderen als hij reeds om zijn vriend had laten telefoneren. En daarom zal ik me moeten haasten.

— En wat moet ik in die tijd doen, Edward? Kan ik je soms helpen?

— Dat kun je zeker. Je zult zo goed zijn, nu meteen naar Scotland Yard te gaan en daar te verzoeken vannacht een inspecteur en drie potige agenten in hinderlaag te leggen in de woning van het slachtoffer.

— Met welk doel in 's hemelsnaam? riep Brand verwonderd.

— Met het doel om de inbreker te vatten.

— Geloof je dan dat hij terug zal komen?

— Dat zou ik tenminste doen, als ik een inbreker van zijn soort was en ik las in de krant, dat de juwelen en andere bezittingen van de dode voorlopig in de woning zijn gebleven en verzegeld.

— Maar dat weet hij immers niet.

— Hij moet het te weten komen en daarom juist zul je aan de politie zeggen, dat zij moeten zorgen voor een berichtje in de bladen.

— Maar men zal op Scotland Yard vragen, hoe ik dat alles weet.

— Welnu, dan zul je zeggen dat je schranderheid je op het spoor heeft gebracht en dat je een journalist bent. Voeg er bij dat je de eer voor jezelf hebt willen houden, maar dat je voorlopig nog de naam van je blad niet wilt noemen.

— Maar als ze mij geloven, Edward, dan zullen ze immers, Litwinow onmiddellijk op vrije voeten stellen.

— Ze zullen je geloven, en toch zullen zij hem niet in vrijheid kunnen stellen. Dat zou al heel dom van de politie zijn. Eerst moet zij zich overtuigen, dat hetgeen je beweert door de feiten gedeekt wordt.

— Zal ik die haren meenemen als stuk van overtuiging?

— Neen, Charles, die moeten nog een verrassing blijven en ik wil ook niet dat de politie je de vraag stelt, waarom wij die brave agent niet aanstonds van onze ontdekking op de hoogte hebben gebracht. En maak nu voort, en laat je niet wegsturen voor je toezegging hebt gekregen, dat zij zich in hinderlaag zullen leggen. Zeg maar, dat wij sporen van braak aan het venster hebben gevonden en dat die van deze nacht moeten dateren. Wij zien elkaar terug in het restaurant naast Hotel Cecil.

De twee mannen wisselden een vlugge handdruk en gingen toen ieder hun weg.

HOOFDSTUK VII

WAT LITWINOW MEDEDEELDE

Zonder zich zelfs de tijd te gunnen, zijn vermomming tegen een andere om te ruilen, riep Raffles aanstonds een taxi aan en liet zich onmiddellijk naar het bureau rijden van de wijk, waar hij wist dat men Litwinow voorlopig zou hebben opgesloten.

Hij gaf de naam op van advocaat Paul Drexler en tot zijn grote vreugde ging een agent onmiddellijk vragen of de gevangene hem wilde ontvangen.

Het was dus duidelijk dat Litwinow reeds naar zijn vriend had laten vragen.

Een ogenblik later keerde de agent weer terug, thans voorzien van een sleutelbos en wenkte Raffles om hem te volgen.

Zij gingen door een brede, witgepleisterde gang, langs enkele getraliede deuren, waarna de agent met een van zijn sleutels de hoge traliedeuren opende van een soort ijzeren kooi, waar de verdachte zich reeds bleek te bevinden, sloot de deur weer en verwijderde zich op enige meters, om de beide vrienden alleen te laten.

Litwinow zat met gebogen hoofd op een smalle houten bank en nu stond hij op om zijn vriend te begroeten, maar eensklaps bleef hij stilstaan met een uitdrukking van de grootste verbazing op zijn gelaat.

Raffles had echter haastig de vinger op de lippen gelegd en zei nu op hartelijke toon, de ander de hand toestekend:

— Hier ben ik, Harold. Ik kan waarlijk niet eerder komen, maar nu ben ik tot je dienst.

En op gedempte toon voegde hij er snel aan toe:

— Toon u vooral niet verbaasd en zeg dat gij blij zijt dat ik er ben. Het zal u aanstonds duidelijk worden.

Ofschoon zeer verrast deed Litwinow wat hem gevraagd werd en een ogenblik daarna zaten arrestant en bezoeker naast elkaar op de bank, terwijl Litwinow fluisterend vroeg:

— Wat heeft dat te betekenen, mijnheer? Wie zijt gij? Het is mij alsof ik uw gezicht meer gezien heb, vandaag nog.

— Dan hebt gij, onder moeilijke omstandigheden, een goed geheugen mijnheer, zei Raffles zacht. Ik was er inderdaad bij aanwezig, toen gij een paar uren geleden in het huis in Exeter Road geconfronteerd werd met het lijk van... uw vriendin. Ik heb u zien wegvoeren en ik wil u nu wel aanstonds zeggen, dat ik volkomen zeker weet dat gij onschuldig zijt.

De Rus had met een onbeheerst gebaar even de hand van Raffles gegrepen, maar liet deze aanstonds weer los en vroeg, met enige achterdocht in zijn stem:

— Gij weet dat ik onschuldig ben? Kent gij dan de werkelijke dader?

Zijn stem had een weinig schor geklonken en voor een kort ogenblik keek Raffles de man die naast hem zat met medelijden aan. Hij meende te weten wat er op dit ogenblik in hem moest omgaan. Hij hield de vrouw, die hem had willen redden, voor de moordenaar.

Toen antwoordde Raffles langzaam:

— Ik geloof, dat ik de moordenaar

ken, of althans dat wij hem zeer spoedig zullen vatten, mijnheer Litwinow. Gij moet niet schrikken. Zij heeft de waarheid gesproken; zij heeft het werkelijk niet gedaan. Zij is er misschien alleen de onvrijwillige getuige van geweest. Ge-loof haar toch. Zij verdient het ten volle.

Litwinow was bleker dan een dode ge-worden en staarde Raffles met ver-schrikte ogen aan, terwijl hij met tril-lende lippen fluisterde:

— Wat zegt gij daar toch? Wat meent gij? Ik weet niet wat gij bedoelt?

— Gij weet het heel goed, Harold Lit-winow, zei Raffles hoofdschuddend. Zult gij eindelijk leren inzien, welk een ein-deloze schat van liefde voor u er in het hart van een vrouw sluimerde, die voor u zulke grote gevaren wilde lopen? Tracht u voor mij niet te verbergen, ik weet dat gij haar gisternacht uit het huis hebt zien komen, waarschijnlijk in haar vrouwenkleren, dat gij haar her-kend hebt, dat zij u bevend van ont-zetting alles verhaald heeft en dat gij haar toen, beducht voor haar vrijheid, ergens in veiligheid hebt gebracht. Maar hebt gij nu werkelijk geloofd, dat zij u iets op de mouw spelde, en dat zij zelf de misdaad moest hebben gepleegd?

De man begroef een ogenblik het hoofd in beide handen en bekende toen op schorre toon:

— God moge het mij vergeven, maar dat heb ik werkelijk een ogenblik ge-dacht.

— Zeg mij wat zij u vertelde, mijn-heer, en zeg mij dan waar gij haar ge-bracht hebt, want zij moet in uw na-bijheid zijn, zij houdt van u, en zij zal u alles doen vergeten, wat er geschied is.

— Het is mij volkomen onbegrijpelijk zei Litwinow, hoe gij dit alles kunt we-ten, mijnheer, maar ik wil u vertrouwen en het u zeggen.

Hij scheen even zijn gedachten te moe-ten verzamelen en begon toen:

— Ik heb Sonja Doubensky innig lief-gehad, mijnheer. En toen kwam die an-dere in mijn leven. Gij, koele Engelsen, kunt dat niet zo begrijpen, vrees ik, wij zijn warmbloediger. Die vrouw kreeg mij bijna geheel in haar macht. Hebt gij,

weet gij wie zij werkelijk was?

Raffles knikte langzaam met het hoofd en antwoordde:

— Ja, ik weet het: een agente van het Volkscommissariaat van Buitenland-se Zaken te Moskou.

Litwinow knikte bevestigend en zei:

— Ik heb dat pas later geweten. Toen was het te laat. Zij had mij in haar net-ten gevangen. Ik leefde alleen om en door haar. Ik ben een ellendeling ge-weest, zwak, week als een riet in haar handen. Schatten heb ik voor haar uit-gegeven; zij aanvaardde ze alsof het vanzelf sprak. En toen, ik weet niet op welk een duivels handige wijze, het was, meen ik, tijdens een schandelijk baccha-naal in mijn jonggezellen woning, toen heeft zij die brieven in handen weten te krijgen en ik was met handen en voeten aan haar gebonden.

De man zweeg even, zat neer met ge-bukt hoofd, terwijl een gloeiende blos zijn wangen bedekte, toen hij prevelde:

— Ik schaam mij, ik schaam mij diep. Ik heb mij gedragen als een willoze slap-peling en toen heeft zij, Sonja, mij leren inzien wat waarachtige liefde betekent, mijnheer. Het was alsof er plotseling een verblindend licht door de duisternis van mijn ziel drong. Gisternacht besefte ik wat de liefde van een edele vrouw is. Nog zodanig was ik door banden van hartstocht aan de andere vrouw gebon-den, dat ik dol van woede, bedrog van haar zijde vermoedend, met mijn open auto post vatte tegenover haar huisdeur. Ik verwachtte niet anders of ik zou, na enkele uren wachten, haar minnaar naar buiten zien komen en ik was vast voor-nemens, hem te doden. Ja, zover was het met mij reeds gekomen, mijnheer. Een ziekelijke hartstocht kan zelfs een sterke man tot een laffe misdadiger ma-ken. Kunt gij u begrijpen wat ik voelde, toen de deur openging en een doodsbleke vrouw te voorschijn trad, een vrouw, die ik maar al te goed kende? Ik uitte een kreet, zij zag mij, zij kwam op mijn auto toesnellen, wierp zich naast mij, klemde zich aan mij vast en smeekte om haar weg te brengen, ver weg, want zij was bang.

— En toen deed zij u het verhaal?

vroeg Raffles zacht. Deel het mij mede.

Opnieuw scheen de Rus zijn gedachten te moeten verzamelen, en toen hernam hij:

— Zij zei dat zij die avond een afspraak had gemaakt met Adele Saharow. Zij moet reeds maanden als kelner dienst hebben gedaan in hotel Cecil, om haar gangen te kunnen volgen en ik, blind als een mol, heb het niet gezien, niet geweten. Haar doel was geweest, niet alleen die vrouw te smeken, mij op te geven omdat zij mij ten onder bracht, maar ook haar de papieren, de brieven terug te vragen, waarvan ik haar lang geleden wel eens verteld had. Zij had zich gewapend met haar kleine browning, en zij zei mij met bevende stem dat zij tot alles in staat was geweest. En nu moet ik u zeggen, dat Adele reeds sedert enige tijd een ware hartstocht had opgevat voor die knappe kelner, die de blikken van alle vrouwen tot zich trok. Ook dat was mij ontgaan, tot voor weinige dagen geleden. Zij moet hem eens een sleutel in de hand hebben gedrukt, met een veelzeggend blikje, en met die sleutel was Sonja binnengekomen, zonder dat iemand 't bemerkte. Zij kon ook de flatdeur openen en wachtte rustig in een der vertrekken. Zij moest lang wachten, want pas om bij half een hoorde zij de flatdeur opnieuw opengaan en de vrouw binnentreden. Zij hoorde ook hoe de bewoonster zich in de slaapkamer ontleed van hoed, cape en handschoenen en in het boudoir haar juwelen aflegde. En toen gebeurde dat verschrikkelijke. Waarom de vrouw het deed, wij kunnen het geen van beiden beseffen, maar waarschijnlijk hoorde zij zacht lopen op de gang en dacht, dat het de man was, die zij met kloppend hart verwachtte.

Harold Litwinow wachtte even en ging toen met trillende stem voort:

— En het volgende ogenblik was het gebeurd. Uit het naburig vertrek hoorde Sonja het geluid van een korte worsteling en een onderdrukte kreet. De man, die was binnengekomen, had haar waarschijnlijk direct bij de keel gegrepen. Zij moet zich slechts kort hebben verweerd, zij moet zelfs haar dolk nog hebben kunnen grijpen, maar de moer-

denaar heeft haar dat wapen zeker ont-rukt en het haar in de hals gestoten.

— En, zag Sonja Doubensky niets? vroeg Raffles, die met grote aandacht had toegeluisterd.

— Neen, zij durfde niet te voorschijn te komen, zij meende te bezwijmen van angst. Zij hoorde wel de val van een lichaam en toen het nerveuse rommelen in het bureautje.

— Dus, niet zij heeft die verwarring aangericht?

— Neen, dat moet de moordenaar gedaan hebben.

— Maar waarom liet hij het diamanten collier liggen en de andere sieraden?

— Daar is maar één verklaring voor. Sonja moet een onwillekeurige beweging hebben gemaakt en iets hebben omgestoten en dat moet de moordenaar gehoord hebben en zulk een angst hebben aangejaagd, dat hij de vlucht nam. In elk geval hoorde zij een onderdrukte vloek, toen haastig een deur openen en stappen die zich verwijderden.

— Maar, dan moet gij toch de dader uit het huis hebben zien komen?

— Neen, dat heb ik niet, en dat dreef er mij juist toe, ik beken het u openhartig, aanvankelijk niet aan haar verhaal te geloven. Ik meende werkelijk dat zij Adele in een vlaag van jalouzie gedood had.

Raffles legde hem even de hand op de schouder en zei toen:

— Dus daarom hebt gij u rustig laten arresteren?

— Ja, mijnheer. Om haar uit de handen van de politie te houden.

— Dat was een heel mooie daad van u, mijnheer Litwinow, en dat maakt veel goed van wat gij misdreven hebt door een ogenblik aan haar schuld te kunnen geloven. En zeg mij nu waar zij is, dan zal ik zelf haar gaan geruststellen en ik ben ervan overtuigd, dat gij elkaar reeds morgen in de armen zult kunnen sluiten.

— Dat geve de hemel, verzuchtte Litwinow. Maar zeg mij toch wie gij zijt, die zoveel belang in deze zaak stelt.

— Misschien zult gij dat later wel horen, mijnheer, laten wij voorlopig aannemen, dat ik een ijverig journalist ben, die zijn blad aan u helpt. En wat nu

de dader betreft, vermoedelijk heeft hij zich langs dezelfde weg verwijderd, waarlangs hij is binnengekomen en het raam en het rolluik weer neergeschoven. En nu kan ik u de tijd van het wachten nog draaglijker maken, door u mede te delen, dat de papieren, die de eigenlijke oorzaak zijn van deze ganse treurige zaak, veilig in mijn handen zijn overgegaan. Ik zal ze u bij de eerste de beste gelegenheid geven.

— Ik weet niet hoe ik u moet danken, mijnheer, fluisterde Litwinow, die met moeite zijn aandoening bedwong.

— Alles zal terecht komen, reken daar op, aldus bemoedigde Raffles hem.

— Wilt gij mij zeggen hoe gij die papieren gevonden hebt?

— Louter door toeval: in een geheim kastje van haar slaapkamer.

— En, gij hebt die niet aan de politie overhandigd? vroeg de Rus enigszins verwonderd.

— Ik ben van mening, dat de politie er niets mede te maken heeft, antwoordde Raffles kortaf. Het is al mooi, als zij er bij mag helpen, om vannacht de moordenaar in de kraag te nemen.

— Wat zegt gij daar? Weet gij dan waar hij is? Weet gij wie het deed? riep Litwinow opgewonden.

— Dat niet, maar ik reken er stellig op dat de dader zal terugkomen, nu hij het huis slechts door een enkele agent bewaakt waant en die juwelen, om zo te zeggen, onder het bereik van zijn hand. En hij begrijpt eveneens, dat hij zich zal moeten haasten, daar hij wel moet vrezen, dat de familie van het slachtoffer beslag zal doen leggen op haar bezittingen. Tot zolang echter zult gij geduld moeten hebben.

Juist op dat ogenblik hoorden zij een stoel verschuiven, de cipier kwam met zware stappen aanlopen en zei dat de toegestane tijd voorbij was.

Met een geheel andere stem zei Raffles opgewekt:

— Dat hebben wij dus afgesproken, beste Harold. En ik ben overtuigd, dat ik je morgen uit je cel zal kunnen komen halen.

— Ik hoop het, Paul, ik hoop het van harte, zei de gevangene, waarop de beide mannen elkander krachtig de hand drukten.

Toen de portier een paar stappen terzijde ging om de deur voor Raffles open te houden, vroeg Litwinow snel en op zachte toon:

— Wat moet ik nu doen als Paul Drexler zelf komt?

— Vertel hem gerust alles wat ik je heb medegedeeld, als hij tenminste werkelijk je vriend is.

— Maar de agenten hier zullen denken dat hij een bedrieger is.

— Hij behoeft zijn kaartje maar te tonen, en dan ben ik het, die hen bedrogen heeft. Houd goede moed; morgen zijt gij vrij. Haar adres?

— Ik heb haar naar een nicht van haar gebracht in Hampstead.

— Maar dat is geen drie kwartier rijdens hier vandaan?

— Dat weet ik wel. Maar ik kon deze nacht geen rust vinden; ik heb werkelijk zeer lang rondgereden, op mijn woord.

— De naam van de straat?

— Cherry Street, 217.

Nog een zwiigende handdruk en Raffles verliet het getraliede vertrek.

Hoofdstuk VIII

HET EINDE

Toen Raffles omstreeks zes uur de afgesproken plaats bereikte, vond hij Brand reeds aan een tafeltje van het restaurant zitten.

De jongeman zag er een beetje opgewonden uit, trok hem dadelijk naast zich neer en begon onmiddellijk met gedempte stem te spreken:

— Het is daar op Scotland Yard eenvoudig een bende.

— Geloofden zij je niet?

— Niet geloven? Het had maar een haartje gescheeld, of ze hadden mij wegens bespottung van het Openbaar Gezag in arrest gehouden.

— Dus, zij weigerden hun hulp?

— Zij lieten mij niet eens behoorlijk uitspreken; ja, misschien als ik alles had mogen meedelen, als ik de ring had kunnen laten zien, de papieren die wij gevonden hebben, het kistje. Maar van dat alles had ik niets bij me.

— Als dat gebeurd was, Charles, zei Raffles, dan hadden wij Litwinow waarschijnlijk groot nadeel berokkend, want de politie is hier maar al te begerig om de krantenlezer aan sensatiestof te helpen en de brieven zouden waarschijnlijk een dag later van begin tot einde in de gele dagbladen hebben gestaan. Heb je iets gezegd van het plukje haar?

— Ik zei het, en toen vroegen zij waar dat dan was. En zij scholden mij uit, zij verklaarden dat ik mij bemoeide met zaken, die mij niet aangingen.

— Maar het opengebroken raam. Slikten zij dat dan ook?

— Zij hebben naar het huis getelefoneerd toen ik daarover begon en de portier antwoordde natuurlijk, dat hij twee heren van de «Times» aan het raam had zien snuffelen, zonder er veel van te begrijpen. Hij zelf kon er niets bijzonders aan zien.

— Dat is niet zo merkwaardig voor

een portier, zei Raffles sarcastisch. Het is ook maar alleen voor een vakman zichtbaar.

— De inspecteur die mij te woord stond, aldus ging Brand voort, zei, dat die sporen, als zij er dan al waren, wat hij betwijfelde, wel van jaren geleden konden dateren.

— En dan klaagt men nog over de toeneming van het aantal misdaden, zei Raffles schouderophalend. Heb je gesproken over de vingerafdrukken?

— Natuurlijk. En de inspecteur zei, dat die dan wel van Litwinow zouden zijn. Om kort te gaan, ik geloof dat hij veel lust had maar dadelijk de directie van een krankzinnigengesticht op te belten en mij daarheen te laten brengen. Hij dacht er niet aan van mijn inlichtingen gebruik te maken en daar een val op te zetten in het huis.

— Nu, ik ben overtuigd dat je je best hebt gedaan, amice, zei Raffles na enige ogenblikken. Er blijft dan weinig anders over dan dat wij de zaak zelf geheel afwikkelen. Henderson zal moeten meedoen, want het is best mogelijk dat de dader nu niet alleen terugkomt, nu hij weet dat hij er een agent zal aantreffen. Het worden er misschien wel vier of vijf.

— Zou die agent daar de gehele avond zijn?

— Dat is wel waarschijnlijk. En morgen ook nog, totdat de justitie alles meeneemt, of een notaris het opeist. Een man, die een vrouw van kant maakt, zal er heel zeker niet voor terugschrikken, ook een agent uit de weg te ruimen.

— Maar, hoe denkt hij binnen te komen?

— Wel, hij zal eenvoudig aankloppen en zich voor de portier uitgeven, die iets nodig heeft. Hij zal wel een looper hebben voor de flatdeur, en is die achter hem gesloten, dan kunnen zij met hun drieën

of vieren de agent onmiddellijk overmeesteren. Wij moeten eerst het meisje gaan waarschuwen.

— Litwinow heeft je dus verteld waar zij is? riep Brand opgewonden.

— Ja. Hij heeft haar gisternacht verdacht, toen zij zo doodsbleek uit het huis kwam stormen en daarom heeft hij de schuld op zich genomen. Hij is echter tot een ander inzicht gekomen en gaf me haar adres.

— Heeft zij hem alles opgebiecht?

— Alles. Dat zij de rol van kelner op zich heeft genomen, teneinde hem te kunnen redden uit de klauwen van die vrouw, maar dat zij er niet in kon slaan de papieren te vinden. Nu, hij zou wel een rare sinjeur moeten zijn als hij haar dat kwalijk had genomen in zulk een toestand.

— En waarvoor wil je haar nu waarschuwen, Edward?

— Wel, ik wil haar alleen maar geruststellen. Zij moet daarginds natuurlijk reeds van de arrestatie vernomen hebben en zit misschien in grote angst. Wij zullen hier gauw wat eten en dan gaan wij er samen even heen.

Raffles wenkte de kelner en reeds een half uur later stonden de beide mannen weer op straat, riepen een taxi aan en hadden enige moeite, op dat uur de chauffeur voor zulk een lange tocht te pressen, maar de toezegging van een goede fooi maakte het gemoed van de man week als was en zo aanvaardden zij de tocht naar het noordelijke Hampstead, een der voorsteden van Londen. Het was bijna acht uur toen zij daar arriveerden, en de auto stopte voor een eenvoudig, vriendelijk huis.

Op hun bellen deed een oude dame met spierwit haar de deur op een kier open en vroeg wat zij wensten.

— Wij zouden gaarne onmiddellijk bij Miss Sonja worden toegelaten, mevrouw, zei Raffles. Wij hebben haar zeer gewichtige zaken mede te delen namens mijnheer Litwinow.

— Als het goede tijdingen zijn, dan zult gij zeker hartelijk welkom zijn, mijnheer, zei de oude dame met bevende stem.

Raffles en Brand traden binnen en

stonden een ogenblik later in een goed verwarmd, vriendelijk vertrek tegenover Sonja Doubensky. Wat was zij bleek, en wat was zij mooi, in haar eenvoudig juponnetje.

Raffles keek haar een ogenblik glimlachend aan en zei toen zacht:

— Waarlijk, miss Sonja, dit jurkje staat u toch heel wat beter dan de kelnersrok. Neen, schrik niet, gij hebt met vrienden te doen.

En nu begon Raffles aan het verwonderde meisje alles te vertellen wat hij van de zaak ontdekt had en wat hij voor die nacht vermoedde en terwijl haar de tranen over de wangen stroomden, eindigde hij met als zijn vaste overtuiging uit te spreken, dat men Litwinow de volgende dag zou moeten vrijlaten.

Het meisje greep de handen van de beide mannen, drukte ze met kracht, en zei:

— Wie gij ook zijt, wat u ook bewogen moge hebben tot uw inmenging, ik zal het nooit vergeten. En is het waar dat hij thans niet meer aan mijn schuld gelooft?

— Hij heeft het nooit in ernst gedaan, miss Sonja.

Nog even spraken zij over deze wonderlijke episode, die nu misschien spoedig afgesloten zou zijn en toen reden Brand en Raffles snel terug in hun taxi en zonden de chauffeur met een vorstelijke fooi weg op ongeveer honderd schreden van het huis in de Cromwell Street.

Het was half elf, toen Raffles, thans door Brand en Henderson vergezeld, weer aanbelde aan het huis in de Exeter Road. De portier zelf deed hen open, en keek wel wat verwonderd, toen hij daar opnieuw die beide schijnbaar onvermoeide journalisten zag.

Raffles nam de man direct een weinig terzijde en begon:

— Luister eens goed. Je bent een goed Engelsman, nietwaar?

— Dat zou ik menen, mijnheer, antwoordde de man, een hoge borst zettend.

— Welnu, het is een der voornaamste plichten van de Brit, de justitie, waar hij maar kan, behulpzaam te zijn. En dit kunt gij. Uw naam zal in alle bla-

den met lof vermeld worden en gij zult een doortrapte schurk zijn verdiende loon doen ondergaan.

De portier sperde zijn ogen wijd open en stamelde:

— Dat wil ik heel graag, mijnheer, maar ik begrijp niet goed waarmee ik u behulpzaam kan zijn.

— Veel meer dan je denkt. Want luis-ter nu maar eens verder. Ik verwacht stellig, dat hier vannacht de man terugkomt, die in de afgelopen nacht Adele Saharow vermoord heeft.

De arme portier greep naar zijn hoofd en jammerde:

— Maar die zit achter slot en grendel, mijnheer.

— Hij is op vrije voeten, portier, her-nam Raffles met stemverheffing en op ernstige toon. Hij is door het raam binnengekomen dat je ons vanmiddag toonde, en vannacht zal hij diezelfde weg willen volgen.

— Nu, dan zullen wij ditmaal het raam eens wat beter barrikaderen, riep de portier uit en hij maakte reeds een beweging in de richting van de dienst-gang.

— Hola! Blijf hier, riep Raffles, half lachend, half ongeduldig. Dat mag juist volstrekt niet gebeuren. Hij moet er zo gemakkelijk kunnen binnengaan als door een open deur. Hij moet zelfs naar boven mogen gaan en de flatdeur open maken.

— Maar boven zit een politieagent, mijnheer. Moet die niet gewaarschuwd worden?

— Neen. De politie heeft zich in deze zaak niet zeer snugger getoond, en pas op het laatste ogenblik zullen wij die ordebewaarder erbij betrekken. Je doet alles zoals je het anders ook zoudt hebben gedaan, dan ga je met ons naar boven, want we hebben je nodig als getuige, daar de politie voor Ongelovige Thomas speelt, we stellen ons daar verdekt op en dan zul je zien, wat je zien zult.

De portier deed zijn mond al open om iets tegen te werpen, maar het zien van een papiertje van een pond sterling deed hem eensklaps zwijgen. Hij knikte slechts, ging in zijn loge een pook halen, bijwijze van wapen en schikte zich ver-

der volkomen naar de orders van die zonderlinge verslaggever, die zo gul met fooien omging.

Op de gewone tijd deed hij de lichten uit, sloot de voordeur, ging de achterdeur dichtdoen en toen trokken de vier mannen zacht naar de derde verdieping, klommen nog een trap op, totdat zij een stikdonker portaal bereikten en zich daar konden opstellen, zodat zij de flatdeur van de derde etage uitstekend in het oog konden houden.

Traag, in een tastbare duisternis, waarin zij elkander niet konden zien, ook al raakten zij elkander aan, kropen de minuten voorbij.

Het had reeds lang middernacht geslagen, toen eindelijk, nauwelijks verneembaar, de treden van de trap kraakten.

Het goed geoefende, fijne gehoor van Raffles bemerkte aanstonds, dat er méér dan één man moest zijn.

Heel even pinkte een klein lichtje, dat snel over de flatdeur in het slot dwaalde, er klonk een zwak gekras, dat maar heel even duurde, waarna de flatdeur behoedzaam werd geopend.

Raffles begreep dat de tijd van handelen was aangebroken.

Het was immers heel goed mogelijk, dat de politieagent alle kamerdeuren had opengelaten, zodat hij misschien onverhoeds overvallen zou worden.

Raffles stootte Henderson en Brand aan en onhoorbaar slopen allen over de dikke loper de trap weer af en gingen binnen door de flatdeur, welke de inbrekers open hadden laten staan.

En zij kwamen maar juist bijtijds.

Want de agent, die de wacht hield, sliep reeds de slaap des rechtvaardigen op zijn matras in de woonkamer en van die woonkamer was zoëven de deur opengeworpen en een hese stem fluisterde op schorre toon:

— Als je een vin verroert, ben je er geweest. Wij zijn met z'n vieren, houd je muisstil.

De volgende seconde flitsten de zaklantaarns van Raffles en Brand aan, de man die gesproken had, kreeg een hevige slag in de nek en stortte voorover in de kamer.

Zijn drie makkers trachtten te vluchten en trokken, toen zij zich de weg versperd zagen, hun dolkmessen, maar de overmacht was te groot.

Henderson sloeg er lachend twee met zijn knuppel neer en toen gaf de derde man zich over.

De man die gesproken had, had vuurrood haar.

En daar lag hij nu, half bewusteloos, terwijl de agent, die van het gehele geval niets scheen te begrijpen, overeind was gekrabbeld en met ogen, nog dik van de slaap, van de een naar de ander keek.

— Hoe hebben wij hem dat gelapt, agent? riep de portier trots uit.

— Wat zijn dat voor mensen? stamelde de agent. Ik geloof, dat ik die rooie kerel ken. Dat lijkt Ben Tower wel.

— Ik weet niet hoe hij heet, vriend, zei Raffles bedaard, maar het is de man, die Adele Saharow vermoord heeft. Doe je plicht en zorg zo spoedig mogelijk voor de rest; maar ik wil er bij zijn, als die man bekent.

Juist op dat ogenblik sloeg Ben Tower de ogen weer op en nog vóór iemand hem iets gevraagd had, stamelde hij:

— Ik heb het gedaan. Maak er maar een eind aan, jullie trekken aan het langste eind.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Bloedwraak der Monteckis

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. **Vuurgodin** door Sax Rohmer. — 2. **Moord en gros**, door Carroll John Daly. — 3. **Bill Berenger als Detective**. — 4. **Bill Berenger zoekt het uit**, beide door Douglas V. Duff. — 5. **Brief met Dynamiet** door William P. MacGivern. — 6. **Bluf**. — 7. **Lachende Vos**. — 8. **Zilveren Grafsteen**. — 9. **Sprekende Klok**, alle door Frank Gruber. — 10. **Moordmaniak** door Frederic Brown. — 11. **Op Weg naar Cairo**. — 12. **Moordenaars moeten ook leven**, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266